Cecelia Ahernová

Kdybys mě teď viděla

Od autorky bestselleru
S láskou Rosie

motto román

motto

Cecelia Ahernová

Kdybys mě teď viděla

Praha 2015

Přeložili Tomáš a Ludmila Havlíkovi

Copyright © Cecelia Ahern, 2005
Translation © Tomáš a Ludmila Havlíkovi, 2015

ISBN 978-80-267-0298-6

Georgině, která věří…

Za všechno nesmírně děkuji své rodině, Mimmie, tátovi, Georgině a Nickymu – nemohla bych na vás zapomenout, i kdybych chtěla. Davidovi, který dělá nejlepší kávu široko daleko – díky, že jsi mě neustále kontroloval a tolik v tuhle knížku věřil. Obrovský dík patří mé agentce Marianne, která mi vytrvale dodávala odvahu a zásobovala mě koláčky, čajem a radami, a také díky Pat a Vicki, které se o mne s celou agenturou tak skvěle staraly.

Děkuji vám, Lynne a Maxine, i všem ostatním z HarperCollins, za vaši důvěru i spoustu práce, kterou jste pro mě udělali.

Moji čtenáři, staří i noví, doufám, že vám tato kniha přinese totéž co mně, když jsem na ní pracovala – obrovské potěšení.

A především děkuji Ivanovi, který mi v pracovně dělal společnost bez ohledu na čas. Myslíš, že našemu vyprávění lidi vůbec uvěří?

JEDNA

S Lukem jsem se poznal v červnu, v pátek dopoledne, a hned jsme se spřátelili. Abych byl přesný, stalo se to ve čtvrt na deset. Náhodou to vím úplně na minutu, protože jsem se podíval na hodinky. Nevím, proč jsem to udělal, protože mě nečekala žádná konkrétní pochůzka, na kterou bych musel dorazit přesně ve stanovenou dobu. Ale věřím, že všechno má nějaký důvod, takže jsem si v tu chvíli zkontroloval čas – asi proto, abych teď mohl vylíčit celý příběh se vším všudy. Podrobnosti přece hrají důležitou úlohu v každém vyprávění, ne?

To seznámení s Lukem mě tehdy strašně potěšilo, protože poté co jsem se musel rozloučit se svým starým nejlepším přítelem Barrym, mi bylo dost mizerně. Už se totiž se mnou nemohl dál vídat. Ale vlastně na tom nijak zvlášť nezáleží, protože je teď šťastnější, a to je podle mě ze všeho nejdůležitější. Loučení se už stalo mým údělem. Nijak příjemným, ale snažím se na všechno dívat z lepší stránky, takže si říkám, že kdybych za sebou nenechával stará přátelství, nemohl bych uzavírat nová. Přitom právě sbližování s novými lidmi mě strašně baví. Proto mi asi nabídli tu práci.

K mé práci se hned dostaneme, ale nejdřív vám chci vylíčit to dopoledne, kdy jsem se seznámil se svým nejlepším přítelem Lukem.

Zavřel jsem za sebou branku u Barryho předzahrádky a vykročil na ulici. Potom jsem úplně bezdůvodně odbočil nejdřív vlevo, hned nato vpravo, zase vlevo, pak jsem chvíli

pokračoval rovně, pak zase doprava a nakonec jsem se ocitl uprostřed obytných domů ve Fuchsiové ulici. Určitě se jmenuje podle fuchsií, kterými je zaplavené celé okolí. Rostou tady úplně nespoutaně. Pardon, když říkám „tady“, mám na mysli město Baile na gCroíthe, což je v hrabství Kerry. Tedy v Irsku.

Irský název Baile na gCroíthe se nějak přeměnil v anglické jméno Hartstown, ale obojí znamená „Srdcové město“.

Potěšilo mě, že jsem se zase ocitl právě tady. Když jsem ve firmě začínal, několikrát mě sem osud zavál, ale potom jsem se už do Baile na gCroíthe celá léta nevrátil. Díky své práci cestuju po celé zemi, a občas dokonce i za moře, pokud mě moji přátelé pozvou na dovolenou, což jen názorně dokazuje, že ať se člověk ocitne kdekoliv, vždycky potřebuje nějakého nejlepšího kamaráda.

Ve Fuchsiové ulici stálo dvanáct domů, na obou stranách po šesti, a každý byl úplně jiný. V celé slepé ulici se čile pohybovala spousta lidí. Byl přece pátek dopoledne, navíc červen, takže na nebi bez mráčku zářilo slunce a všichni měli skvělou náladu. No, *všichni* ne.

Na ulici se rojila spousta dětí, projížděly se na kole, hrály si na honěnou, skákaly panáka, strefovaly se do plechovek a dělaly spoustu dalších věcí. Jejich veselé pokřikování a smích se rozléhaly po celém okolí. Podle mě měly také radost, že mají volno a nemusejí do školy. Protože vypadaly šťastně a spokojeně, nic mě k nim netáhlo. Nemůžu se totiž přátelit s kdekým. V tom moje práce nespočívá. Nějaký muž sekal před domem trávník a jakási žena s gumovými rukavicemi se skláněla nad záhonem. Ve vzduchu se vznášela svěží vůně čerstvě posečené trávy. Rytmický zvuk zahradnických nůžek, které prostřihávaly, zkracovaly a uštipovaly zeleň na záhoně, mi zněl jako hudba. Muž na vedlejší zahradě si pohvizdoval melodii, kterou jsem v životě neslyšel, mířil zahradní hadicí na osobní auto a přitom sledoval, jak chuchvalce pěny sklouzávají po bocích vozu a místo nich se

objevuje nablýskaný lak. Občas se otočil a postříkal dvě dívenky oblečené do žluto-černých proužkovaných plavek, ve kterých vypadaly jako čmeláci. K uším mi dolehlo jejich veselé hihňání a zaplavil mě příjemný pocit.

Na další příjezdové cestě skákal nějaký klučina s děvčátkem panáka. Chvilku jsem je sledoval, ale ani jeden si mě nevšiml, tak jsem šel dál. Na každé zahrádce si hrály nějaké děti, ale nevěnovaly mi pozornost ani mi nenabídly, abych se k nim připojil. Kolem mě projížděli lidé na kolech a skateboardech a o kus dál svištěla auta, ale nikdo mě nevnímal. Už jsem si začínal myslet, že jsem se ve Fuchsiové ulici ocitl omylem, což mě tak trochu mátlo. Obvykle totiž mívám dobrý čich na volbu správného místa, a tady se navíc pohybovala ohromná spousta dětí. Posadil jsem se na zídku u posledního domu a uvažoval, kde jsem mohl udělat chybu.

Po chvilce jsem dospěl k závěru, že tu jsem přece jenom správně. Mýlím se totiž jenom naprosto výjimečně. Otočil jsem se čelem k domu stojícímu za zídkou. Na zahradě se nic nedělo, takže jsem zůstal sedět a na domek se pozorně zahleděl. Byl dvoupodlažní a před garáží parkovalo nablýskané luxusní auto, na které teď dopadaly jasné sluneční paprsky. Cedulka připevněná na zídce pode mnou oznamovala, že se dům jmenuje „Fuchsie“, což dokazovaly keře, které se přimykaly k hnědým cihlám u hlavních dveří a rostly až ke střeše. Vypadaly nádherně. Fasáda domu sestávala částečně z těchto hnědých cihel a částečně z medově béžové omítky. Některá okna byla čtvercová, jiná kulatá. Celý exteriér působil velice nevšedně. Vstupní dveře s vysokými úzkými tabulemi z mléčného skla, masivním mosazným klepadlem a schránkou na dopisy byly nalakované stejnou nachovou barvou, jakou se pyšnily květy fuchsií. Ty prosklené tabule vypadaly jako oči, klepadlo jako nos a schránka jako smějící se ústa. Zamával jsem na ně a usmál se. Prostě pro každý případ.

Studoval jsem ten obličej na dveřích, když vtom je nějaký chlapec otevřel a pak je za sebou zprudka, nahlas a zlostně přibouchl. V pravé ruce svíral velké červené požární auto a v levé policejní vůz. Červené cisternové stříkačky se mi moc líbí, patří k mým nejoblíbenějším hračkám. Chlapec seskočil ze schůdku verandy, vyběhl na trávník a svezl se na kolena. Tepláky měl na zadku samou zelenou skvrnu od trávy. Na skvrnách od trávy je nejzajímavější, že se nedají vyprat. S dřívějším kamarádem Barrym jsme se pořád váleli v trávě a byli jsme celí zelení. Ale to je teď vedlejší. Ten klučina začal narážet požární stříkačkou do policejního auta a doprovázel to hlasitými citoslovci. Šlo mu to skvěle. S Barrym jsme dělávali totéž. Rádi předstíráme věci, které se nám v normálním životě běžně nestávají.

Chlapec znovu vrazil červenou stříkačkou do policejního vozu a hasič přichycený k žebříku po straně vozidla odpadl. Zasmál jsem se a hoch zvedl hlavu.

Vlastně se podíval přímo na mě. Doslova se mi zahleděl do očí.

„Ahoj," pozdravil jsem ho nejistě, odkašlal si a přešlápl z jedné nohy na druhou. Měl jsem na sobě pohodlné conversky se zelenými skvrnami od trávy na bílých špičkách, ještě od dob, kdy jsme dováděli s Barrym. Začal jsem dřít špičkou boty o cihlovou zahradní zídku, abych se těch fleků zbavil, a přitom jsem dumal, co bych mu měl dál říct. I když mě seznamování s novými kamarády těší ze všeho nejvíc, pokaždé jsem z toho trochu nervózní. Hrozí totiž nebezpečí, že dotyčnému nebudu sympatický, takže při tom cítím lehkou úzkost. Až doteď jsem měl štěstí, ale bylo by bláhové domnívat se, že to tak půjde donekonečna.

„Ahoj," odpověděl klučina a zase připevnil hasiče na žebřík.

„Jak se jmenuješ?" zeptal jsem se a dál dřel špičku boty o cihlovou zídku. Skvrny od trávy nemizely.

Chlapec se na mě chvilku pátravě díval, přeletěl mě pohledem od hlavy až po paty, jako kdyby se nemohl rozhodnout, jestli mi má prozradit, jak se jmenuje. Tuhle část své práce nesnáším. Je těžké skamarádit se s někým, kdo o to nestojí. Občas se to stává, ale nakonec jsou všichni svolní, protože si – buď vědomě, anebo podvědomě – přejí, abych s nimi zůstal.

Tenhle klučík měl světlounké vlásky a obrovské modré oči. Jeho obličej mi připadal povědomý, ale nemohl jsem si vzpomenout, odkud ho znám.

Nakonec promluvil. „Jmenuju se Luke. Jak ty?"

Zastrčil jsem ruce hluboko do kapes a soustředil se na pravou botu, kterou jsem stále dřel o zídku. Cihla se už pod ní začala drolit a kousky padaly na zem. „Ivan," odpověděl jsem, aniž jsem se na něj podíval.

„Ahoj, Ivane," usmál se a odhalil dásně bez předních zubů.

„Ahoj, Luku," odpověděl jsem také s úsměvem.

Já mám zuby všechny.

„To hasičské auto se mi moc líbí. Můj nej… můj bývalý nejlepší kamarád Barry měl úplně stejné a pořád jsme si s ním hráli. Jenomže když se s takovouhle požární stříkačkou přiblížíš k ohni, úplně se rozteče," řekl jsem. Ruce jsem měl stále v kapsách, a tím pádem také trochu zvednutá ramena. A s těmi pokrčenými rameny se mi zdálo, že špatně slyším, takže jsem ruce z kapes vytáhl, aby mi neuniklo ani jedno Lukovo slovo.

Luke se překulil na trávníku a rozesmál se. „Ty strkáš požární stříkačku do *ohně*?" vykřikl.

„Vždyť podle toho se ta stříkačka jmenuje *požární*, ne?" hájil jsem se.

Luke se otočil na záda, zvedl nohy do vzduchu a zahýkal: „Ale ne, ty truhlíku! Vždyť ta stříkačka přece požár nedělá, ale *hasí*!"

Na chvilku jsem se zamyslel. „Hmm. Povím ti, co ten požár hasí, Luku," prohlásil jsem zasvěceně. „Voda!"

Luke se zlehka klepl do spánku, zvedl oči v sloup, vykřikl „Ťjó!“ a zase sebou plácl na trávník.

Rozesmál jsem se. Luke byl vážně legrační.

„Chceš si se mnou hrát?“ zvedl tázavě obočí.

Zakřenil jsem se. „Samozřejmě, Luku. Hraju si strašně rád!“ odpověděl jsem a přeskočil zídku k němu na trávník.

„Kolik je ti let?“ zeptal se a vrhl na mě podezíravý pohled. „Vypadáš stejně starý jako moje teta,“ prohlásil se svraštěným čelem. „A ta si se mnou s požární stříkačkou nehraje.“

Pokrčil jsem rameny. „Takže tvoje teta je stará a nudná. Takový rachus.“

„Rachus!“ vypískl Luke pobaveně. „Co znamená rachus?“

„Suchar. To je takový nudný člověk,“ odpověděl jsem s nakrčeným nosem, jako kdyby slovo suchar znamenalo nějakou ošklivou nemoc. Rád jsem používal slova vyslovená pozpátku; měl jsem pocit, jako bych si vytvářel vlastní jazyk.

„Suchar,“ opakoval po mně Luke a také nakrčil nos s opovržlivým „uf“.

„A kolik je vlastně tobě?“ zeptal jsem se a narazil požární stříkačkou do policejního auta. Hasič zase spadl ze žebříku. „Vypadáš jako *moje* teta,“ zažertoval jsem a klučina se prohnul smíchy. Řehtal se pěkně nahlas.

„Je mi teprve šest, Ivane! A nejsem *holka*!“

„Aha.“ Ve skutečnosti žádnou tetu nemám, ale řekl jsem to jenom kvůli tomu, abych ho rozesmál. „Proč *teprve*? Šest let je věk jako každý jiný.“

Právě když jsem se ho chystal zeptat na jeho nejoblíbenější kreslený film, otevřely se hlavní dveře a z nich mi k uším dolehl křik. Luke zbledl jako stěna a já zvedl hlavu a podíval se, na co tak zírá.

„SAOIRSE, VRAŤ MI TY KLÍČKY!“ prořízl ticho naléhavý hlas. Z domu vyšla žena s nervózním výrazem v obličeji, ruměnými tvářemi, vytřeštěnýma očima a splihlými pramínky

dlouhých nemytých vlasů. Z domu za ní se ozval další výkřik, při němž žena na horním schůdku verandy zavrávorala, hlasitě zaklela a natáhla ruku ke zdi, aby udržela rovnováhu. Zvedla hlavu a zadívala se na druhou stranu zahrady, kde jsme seděli my s Lukem. Ústa se jí roztáhla v širokém úsměvu, který odhalil její křivé zažloutlé zuby. Odplížil jsem se o kus dál, dozadu. Všiml jsem si, že Luke udělal totéž. Žena zvedla palec a zaskřehotala: „Vidím tě, prcku." Pustila se zdi, mírně zavrávorala a odhodlaně vykročila k autu zaparkovanému na příjezdové cestě.

„SAOIRSE!" ozval se z domu další výkřik. „JESTLI DO TOHO AUTA VLEZEŠ, OKAMŽITĚ VOLÁM POLICII!"

Rusovlasá žena si odfrkla a stiskla dálkový ovladač. Rozsvítila se světla a ozvalo se zapípání. Otevřela dveře, nasedla dovnitř a přitom se praštila do hlavy. Znovu zaklela a dveře za sebou zase zabouchla. Dokonce i ze svého místa na opačném konci zahrady jsem slyšel zaklapnutí zámku. Pár dětí na ulici si přestalo hrát a sledovalo scénu, která se jim odehrávala před očima.

Vtom se ve dveřích konečně objevila majitelka záhadného hlasu, mobilní telefon u ucha. Vypadala jako pravý opak rusovlásky, která se vypotácela z domu před ní. Vlasy měla hladce sčesané z čela, vzadu sepnuté a na sobě elegantní šedivý kalhotový kostým, který se nehodil k vysoce položenému hlasu, jenž se teď zjevně vymykal její kontrole. Také ona byla rudá v obličeji a lapala po dechu. Hruď se jí prudce zvedala a zase klesala, jak se v lodičkách na vysokých podpatcích snažila co nejrychleji doběhnout k autu. Jakmile se ocitla vedle něj, zprudka vzala za kliku a pokusila se otevřít dveře, ale když zjistila, že jsou zamčené, pohrozila, že zavolá na policejní pohotovost, na linku 999.

„Volám na policii, Saoirse," pohrozila a zamávala mobilním telefonem před okénkem u sedadla pro řidiče.

Saoirse se uvnitř jenom ušklíbla a nastartovala motor. Ženě s mobilem, která rusovlásku vyzývala, aby vystoupila z auta, se zlomil hlas. Přeskakovala z jedné nohy na druhou a zdálo se, že každým okamžikem pukne – jako by se jí zpod kůže dral na povrch nějaký úplně jiný člověk, třeba něco jako komiksové monstrum Hulk.

Saoirse vyrazila po dlouhé vydlážděné příjezdové cestě. Když dojela asi do poloviny, trochu zpomalila. Žena s mobilem svěsila ramena a zdálo se, že se jí trochu ulevilo. Vůz se ale nezastavil, a místo toho pokračoval hlemýždím tempem dál. Okénko u sedadla pro řidiče se pootevřelo a v něm se objevily dva prsty, pyšně vztyčené všem na odiv.

„No, za chvilenku se vrátí," poznamenal jsem k Lukovi. Ten ke mně vyslal zvláštní pohled.

Žena s mobilem se vyděšeně dívala za vozem, který se mezitím doplazil na konec příjezdové cesty, ale potom vyrazil jako blesk na ulici a jen o vlásek minul nějaké dítě. Z pevně staženého uzlu se jí uvolnilo několik tenkých pramínků, které vypadaly, jako by se o své vlastní vůli chtěly pustit do pronásledování ujíždějícího auta.

Luke sklonil hlavu a mlčky zase připevnil hasiče na žebřík požární stříkačky. Ženě s mobilem se vydral z hrdla zlostný výkřik, bezmocně rozhodila ruce a otočila se na podpatku. Přitom jí kramflek uvízl mezi dvěma dlažebními kostkami a ozvalo se křupnutí. Žena divoce pohodila hlavou a v obličeji se jí objevil ještě zoufalejší výraz, ale nakonec se jí podařilo střevíc uvolnit, ovšem podpatek zůstal trčet ze spáry v dláždění.

„DOPRDELE!" zaječela a kulhavým krokem zamířila k verandě, na jedné noze střevíc s vysokým podpatkem, na druhé placaté torzo boty bez kramfleku. Nachové dveře se za ní zabouchly a dům ženu úplně pozřel. Zase se na mě usmály skleněné výplně, klepadlo a schránka na dopisy a já jim úsměv oplatil.

„Na koho se usmíváš?“ zeptal se Luke zachmuřeně.

„Na dveře,“ odpověděl jsem popravdě.

Upřel na mě stále stejně zamračený pohled. Bylo zřejmé, že se v duchu dosud nemůže odpoutat od scény, která se mu právě odehrála před očima, a navíc nechápal, jak se někdo může usmívat na vchod do domu.

Skrz prosklené hlavní dveře jsme viděli ženu s mobilem, jak rázuje po chodbě.

„Kdo to je?“ zeptal jsem se a otočil se k Lukovi.

Zdálo se, že je úplně vyvedený z míry.

„To je moje teta,“ odpověděl tiše, skoro šeptem. „Stará se o mě.“

„Aha,“ řekl jsem a vzdychl. „A ta žena v autě?“

Luke pomalu postrčil hasičské auto po trávě a připlácl tak zelené výhonky k zemi. „Aha, ta. To je Saoirse,“ špitl. „Moje mamka.“

„Aha.“ Vzdychl jsem a oba jsme zmlkli. Připadal mi smutný. „Sírša,“ opakoval jsem to jméno a vychutnával si jeho zvuk – jako by mi z úst vyletěl mohutný poryv větru nebo jako kdyby zašuměly stromy, když se spolu domlouvají za větrného počasí. „Síííršaaa…“ Při pohledu na Lukův zvláštní výraz jsem se zarazil.

Utrhl jsem pryskyřník a podržel ho Lukovi u brady. Na chlapcově bledé tvářičce se objevil žlutavý nádech. „Takže Saoirse není tvoje kamarádka?“

Lukovi se okamžitě rozsvítila tvářička. Zachichotal se, i když ne tak zvesela jako předtím.

„Kdo byl ten tvůj přítel Barry? Jak jsi o něm mluvil,“ zeptal se Luke a narazil do mého auta mnohem prudčeji než dříve.

„Jmenuje se Barry McDonald.“ Usmál jsem se při vzpomínce na hry, které jsme si s Barrym vymýšleli.

Lukovi zazářily oči. „Barry McDonald chodí se mnou do třídy!“

Vtom se mi rozsvítilo v hlavě. „Měl jsem dojem, že tě odně-

kud znám, Luku. Když jsem chodíval s Barrym do školy, každý den jsem tě vídal."

„Ty jsi chodil s Barrym do školy?" zeptal se mě překvapeně.

„Ano. S Barrym byla ve škole legrace," usmál jsem se.

Luke přimhouřil oči. „No, já tě tam neviděl."

Rozesmál jsem se. „*Samozřejmě* že jsi mě tam *neviděl,* ty hlupáčku," odpověděl jsem, jako by se to rozumělo samo sebou.

DVA

Doma Elizabeth vklouzla do jiných střevíců, vykročila po dlouhé chodbě s podlahou z javorového dřeva a přitom cítila, že jí srdce buší jako zvon. Poslouchala vyzvánění mobilního telefonu, který měla zastrčený mezi rameno a ucho, a hlavou jí vířil rej myšlenek.

Chvíli jen tak přecházela po chodbě, ale potom se zastavila a zahleděla se na svůj obraz v zrcadle. Hnědé oči se jí vyděšeně rozšířily. Takhle umolousaně normálně nevypadala. To si dovolila jen naprosto výjimečně. *Takhle nad sebou ztratit kontrolu!* Z hladkého uzlu se jí uvolnily pramínky čokoládově hnědých vlasů a poletovaly jí kolem hlavy, jako kdyby strčila prsty do elektrické zásuvky. Po rozmazané řasence jí zbyly černé kruhy pod očima a po rtěnce jenom tenký vínový proužek na okrajích rtů. A z pleťového krému jí na olivové pleti zůstaly pouze vysušené skvrny. Její pěstěný vzhled vzal za své.

Zhluboka dýchej, Elizabeth, jenom zhluboka dýchej, opakovala si v duchu. Roztřesenou rukou si přejela pocuchané vlasy a uhladila neposlušné pramínky. Vlhkým prstem si setřela

rozmazanou řasenku, našpulila rty, přejela rukou kalhotový kostým a odkašlala si. Prostě se jenom na chvíli přestala ovládat, nic víc. Už se to nestane. Přesunula si mobil k levému uchu a ucítila, jak se jí do krku zaryla náušnice s tradičním irským motivem srdce.

Konečně někdo přijal hovor. Elizabeth se odvrátila od zrcadla a postavila se do pozoru. Opět měla všechno pod kontrolou.

„Haló, tady policejní stanice v Baile na gCroíthe."

„Zdravím vás, Marie, tady Elizabeth… už zase. Saoirse odjela v autě," řekla. „Už zase," zopakovala po krátkém zaváhání.

Na druhém konci linky se ozval tichý povzdech. „Jak je to dlouho, Elizabeth?"

Elizabeth se posadila na dolní schod a duševně se připravila na obvyklý sled otázek. Zavřela oči, zprvu jenom na chviličku, aby jim ulevila, ale protože ji okamžitě zaplavil pocit, jako by se tím ode všeho odpoutala, nechala je zavřené. „Jenom asi pět minut."

„Dobře. Řekla, kam jede?"

„Na Měsíc," odpověděla Elizabeth stručně.

„Prosím?" nevěřila Marie svým uším.

„Slyšela jste mě dobře. Řekla, že jede na Měsíc," prohlásila Elizabeth věcným tónem. „Zřejmě si myslí, že tam pro ni někdo bude mít pochopení."

„Na Měsíc," opakovala Marie zamyšleně.

„Ano," přisvědčila Elizabeth a cítila, jak se v ní hromadí zlost. „Možná byste se po ní mohla ze všeho nejdřív poohlédnout na dálnici. Mám pocit, že kdyby se někdo vypravil na Měsíc, asi by to vzal po dálnici, protože by mu to připadalo nejrychlejší, nemyslíte? Ale nemám tušení, pro jaký výjezd se rozhodla. Řekla bych, že pro některý z těch, co míří spíš na sever. Mohla se vydat na severovýchod do Dublinu, anebo možná do Corku; třeba tam někde čeká letadlo, které s ní odletí z téhle planety. Rozhodně bych měla zkontrolovat motor –"

„Uklidněte se, Elizabeth. Vždyť víte, že se musím zeptat."

„Vím." Elizabeth se znovu snažila ovládnout. Touhle dobou už měla být na důležité schůzce. Důležité pro ni osobně, důležité i pro její designérské studio. O Luka se teď místo dosavadní chůvy Edith stará nezkušené děvče na hlídání. Edith před pár týdny odjela na tři měsíce do Austrálie a za sebe tu nechala mladinkou holčinu, která vůbec netuší, co může od Saoirse očekávat. Vyděšená dívka zavolala Elizabeth do práce… už zase… a Elizabeth musela všeho nechat… už zase… a letět domů… už zase. Dalo se čekat, že takováhle situace nastane. Elizabeth se vlastně divila, že u nich Edith – když pomineme tu cestu na druhý konec světa – celou dobu vydržela a ráno co ráno přicházela do práce. Šest let se jí pomáhala starat o Luka, šest divokých let, kdy Elizabeth prakticky každý den čekala, že jí Edith zavolá nebo napíše a oznámí jí, aby s ní už nepočítala. Pracovat jako Lukova chůva znamenalo vláčet za sebou těžké břemeno. Stejně jako být Lukovým adoptivním rodičem.

„Elizabeth, jste tam ještě?"

„Jsem." Bleskově otevřela oči. Nemohla se soustředit. „Promiňte, co jste říkala?"

„Ptala jsem se vás, jaké auto si vzala."

Elizabeth obrátila oči v sloup a s telefonem stále u ucha protáhla obličej. „Totéž, Marie. Totéž zatracené auto jako tenhle týden, jako minulý týden i jako předminulý týden," vyjmenovávala nakvašeně.

Marie zachovala klid. „Což znamená –"

„BMW," skočila jí do řeči Elizabeth. „Stále stejný zatracený černý kabriolet BMW 330. Čtyři kola, dvoje dveře, jeden volant, dvě postranní zrcátka, světla a –"

„A to kuře krákoře, běhá po dvoře," skočila jí do řeči Marie. „A v jakém stavu?"

„Nablýskaném. Těsně po umytí," odpověděla Elizabeth břitce.

„Výborně. A v jakém stavu byla Saoirse?“

„Jako obvykle.“

„Sjetá.“

„Přesně tak.“ Elizabeth vstala ze schodu a zamířila do kuchyně. Na sluncem zalitý konec své slepé uličky. Její kroky se v prázdné místnosti s vysokým stropem hlasitě odrážely od mramorové podlahy. Všechno tu leželo na svém místě. Celou místnost zahřívaly sluneční paprsky, které se draly dovnitř skrz prosklenou stěnu zimní zahrady. Elizabeth, úplně oslepená tou září, přivřela unavené oči. Kuchyně zářila čistotou, pracovní desky z černé žuly se blýskaly, v chromovaných doplňcích se odrážel celý jasný den. Zátiší z nerezové oceli a ořechového dřeva. Zamířila ke kávovaru. Ke své spáse. Její vyčerpané tělo potřebovalo životabudič. Otevřela skříňku a vytáhla z ní béžový šálek. Než dvířka zase zavřela, pootočila jeden hrneček tak, aby ouško směřovalo stejným směrem jako všechna ostatní. Vytáhla dlouhou kovovou zásuvku s příbory, zavadila pohledem o nůž, který ležel v přihrádce určené pro vidličky, uložila ho k ostatním nožům, vzala si lžičku a nakonec zásuvku zavřela.

Koutkem oka si všimla utěrky nedbale přehozené přes držadlo konvice kávovaru. Hodila pomačkaný kus bavlněné látky do komory, vytáhla z úhledné hromádky vyžehleného prádla čistou utěrku, přeložila ji na polovinu a pečlivě ovinula kolem úchytky konvice. Všechno tu mělo své pevně stanovené místo.

„Během minulého týdne jsem si poznávací značku nevyměnila, takže je pořád stejná,“ odpověděla netrpělivě na jednu z dalších Mariiných nesmyslných otázek a postavila kouřící šálek s espresem na podložku, aby nepoškodila skleněný kuchyňský stůl. Uhladila si kalhoty, odstranila smítko ze saka, posadila se do zimní zahrady a zadívala se do zeleně před domem a na zvlněné pahorky, které se za ní rozprostíraly zdánlivě donekonečna. Bezpočet odstínů zelené, zlaté a hnědé.

Zhluboka vdechla bohatou vůni kávy, z níž ještě stoupala pára, a okamžitě pookřála. Představila si sestru, jak uhání v jejím kabrioletu se staženou střechou přes hory a doly – ruce zvednuté vzhůru, oči zavřené a vlasy vlající ve větru – a cítí se naprosto svobodná. Saoirse znamená v irštině svobodu. To jméno vybrala jejich matka v posledním zoufalém pokusu učinit zadost svým nenáviděným rodičovským povinnostem a přitom vzbudit zdání, že je nepovažuje za trest. Po narození své druhé dcery se totiž zatoužila úplně vymanit z manželských pout, zbavit se mateřských povinností a utéct před zodpovědností… před realitou.

Matka se seznámila s Elizabetiným otcem v šestnácti letech. Projížděla městem s bohémskou partou básníků, hudebníků a snílků a zapovídala se v místní hospodě s farmářem Brendanem Eganem. Byl o dvanáct let starší než ona a nechal se omámit její nespoutanou a bezstarostnou povahou. Jí to lichotilo, takže se vzali. V osmnácti letech se jí narodilo první dítě, Elizabeth. A ukázalo se, že nezkrotná matka, uvězněná v ospalém, do kopců zasazeném městečku, kterým chtěla původně jenom rychle projet, je svým novým životem znechucená. Kvůli plačícímu dítěti a bezesným nocím utíkala v duchu stále dál a dál. A tyto sny o vlastní osobní svobodě se jí mísily s realitou, takže se začala vždycky na několik dní ztrácet z domova. Vyrážela objevovat a poznávat nová místa a nové lidi.

Když bylo Elizabeth dvanáct let, starala se o sebe i o svého tichého zadumaného otce a po matce se neptala, protože kdesi uvnitř věděla, že se zase někdy objeví se zarůžovělými tvářemi a rozzářenýma očima a bude bez dechu vyprávět o světě i o všem, co člověku nabízí. Věděla, že jim matka zase vtrhne do života jako svěží letní vánek a s sebou přinese vzrušení a naději. Vždycky když se vrátila, celé jejich venkovské stavení se úplně proměnilo. Zdálo se, jako by ty čtyři obvodové zdi do sebe nasály její nadšení. Elizabeth sedávala v nohou matčiny postele a poslouchala

jako u vytržení její historky. Tohle mámivé ovzduší však trvalo jen pár dní, dokud matku vyprávění starých zážitků neunavilo a nezatoužila po nových.

Často si s sebou přivážela drobné upomínkové předměty jako mušle, kamínky, listy. Elizabeth si živě vybavovala jídelní stůl a na něm vázu plnou dlouhých čerstvých travin, které vypadaly jako ty nejexotičtější rostliny, jaké jsou na světě k nalezení. Když se Elizabeth zeptala, kde je natrhala, matka jenom zamrkala, dotkla se špičky dceřina nosu a prohlásila, že to jednou sama pochopí. Otec pouze mlčky sedával u krbu, četl noviny, ale stránky nikdy neotáčel. Ve světě slov si připadal stejně ztracený jako jeho dcera.

Když bylo Elizabeth dvanáct let, matka znovu otěhotněla. A přestože svou druhorozenou dceru pojmenovala Saoirse, ani s ní nezískala svobodu, po níž tolik toužila. Vydala se tedy na další výpravu. A už se nevrátila. Elizabetin otec Brendan se o čerstvě narozený život, který mu vyhnal ženu z domova, nezajímal a jenom mlčky čekal v křesle u krbu, až se mu manželka vrátí. Četl noviny, aniž obracel stránky. Celé roky. Navždycky. Elizabeth čekání na matčin návrat unavovalo; veškerá péče o Saoirse se totiž přesunula na její bedra.

Saoirse zdědila po otci světle rusé vlasy a bílou pleť, kdežto Elizabeth byla přesnou kopií své matky. Její olivová pokožka, čokoládově hnědé vlasy a skoro černé oči připomínaly krev jakéhosi dávného španělského předka. S každým dalším dnem se Elizabeth podobala matce víc a víc. Věděla, že tím otec trpí, a postupně se kvůli tomu začala nenávidět. Pokoušela se s ním debatovat a přitom se usilovně snažila jemu i sama sobě dokázat, že je úplně jiná než matka – že je věrná a oddaná.

Když Elizabeth v osmnácti letech dokončila střední školu, musela řešit dilema, jestli se má přestěhovat do Corku a nastoupit na univerzitu. Bylo to rozhodnutí, které si od ní vyžádalo veškerou její odvahu. Otec na Elizabetino studium pohlížel jako

na zradu. Neustále se dožadoval pozornosti a chtěl, aby se život jeho dcer točil výhradně kolem něj, jako kdyby jim tím chtěl zabránit, aby se od něj jednou odstěhovaly. Málem se mu to podařilo. Rozhodně způsobil, že si Elizabeth nevytvořila žádný okruh přátel. Když s otcem zapředla pokornou debatu o svém odchodu na vysokou školu, věděla, že musí jít za svým cílem. Zároveň si uvědomovala, že veškerý čas strávený mimo farmu zaplatí Brendanovými podrážděnými poznámkami a nesouhlasnými pohledy. Při škole a péči o sestru jí už na nic jiného nezbýval čas. Brendan jí vmetl do tváře, že je úplně stejná jako matka – že se na něj i na Baile na gCroíthe dívá svrchu. Malé město však v Elizabeth vyvolávalo klaustrofobii a farma jí připadala jako místo ponořené do tmy, kde člověk ztrácí pojem o čase. Měla pocit, jako kdyby tam na matčin návrat čekaly dokonce i staré nástěnné hodiny po dědečkovi.

„A co Luke? Kde je ten?“ zeptala se Marie do telefonu a rázem vrátila Elizabeth do přítomnosti.

„Vážně si myslíte, že by si ho Saoirse vzala s sebou?“ zeptala se Elizabeth hořce.

Ticho.

„Je tady,“ vzdychla Elizabeth.

Se jménem Saoirse dostala Elizabetina sestra do vínku mnohem víc než pouze vyplněnou kolonku v rodném listě. Předurčilo celou dívčinu osobnost, její životní styl. S tím jménem jí přešlo do krve všechno, co to slovo znamenalo. I když si Saoirse matku vůbec nepamatovala, úplně převzala její model chování, takže Elizabeth občas mívala pocit, jako by před sebou neviděla sestru, ale právě matku. Jenomže Saoirse se jí dost často ztrácela z očí. V šestnácti letech otěhotněla a nikdo – dokonce ani sama dívka – nevěděl, kdo je otec. Když se jí pak narodil chlapec, vůbec se neobtěžovala vybrat mu nějaké jméno. Takže to udělala Elizabeth a pojmenovala ho Luke. A v osmadvaceti letech na ni spadla veškerá zodpovědnost za sestřino dítě.

Při pohledu na malého Luka se v Saoirsiných očích ani jedinkrát nemihla známka nějakého citu. Elizabeth nemohla uvěřit, že k němu její sestra nemá žádný vztah, nespojuje ji s ním žádné pouto. Elizabeth vlastní děti nikdy neplánovala. Vychovávala sama sebe a zároveň i sestru; neměla chuť vychovávat ještě někoho dalšího. Bylo na čase, aby se konečně začala věnovat sama sobě. Ale v osmadvaceti, po letech dřiny na střední škole a na univerzitě, se jí podařilo vybudovat vlastní designérské studio a začala úspěšně podnikat. Díky dosavadní tvrdé práci se stala jediným členem rodiny, který dokázal Luka slušně zabezpečit. Svého cíle dosáhla pouze díky neustálému sebeovládání, zodpovědnosti a cílevědomosti, díky tomu, že stála nohama na pevné zemi, věřila faktům a ne planým snům a především díky usilovné práci. Příklad její matky i sestry ji poučil, že vzletné touhy a marné naděje nikam nevedou.

Teď jí bylo čtyřiatřicet let a žila sama s Lukem v domě, který zbožňovala. V domě, který koupila a splácela úplně sama. V domě, který pro ni znamenal útočiště, místo, kam se mohla uchýlit a kde se cítila v bezpečí. Sama, protože láska patřila k citům, které člověk nedokáže udržet pod kontrolou. Zažila lásku, věděla, co znamená někoho milovat a být milována, znala pocit, kdy si člověk připadá, jako by se vznášel. Ale zakusila i krutý pád na tvrdou zem. Svou lásku ztratila ve chvíli, kdy se musela ujmout sestřina syna, a od té doby se už žádná další neobjevila. Vzala si z toho ponaučení, že se už nikdy nesmí nechat ovládnout svými city.

„Luku!“ zavolala s dlaní přitisknutou k mobilu.

„Jo?“ ozval se nevinný hlásek a zpoza zárubně na ni vykoukly modré oči a světlé vlásky.

„*Ano*. Jo se neříká,“ opravila ho Elizabeth stroze. Z hlasu jí zaznívala autorita, která se během let stala její druhou přirozeností.

„Ano,“ opakoval Luke.

„Co děláš?“

Luke vešel do chodby a Elizabeth okamžitě sklouzla pohledem k zeleným skvrnám na jeho kalhotách.

„Akorát jsem si hrál s Ivanem na počítači.“

„Právě. Žádné akorát,“ opravila ho a dál poslouchala Marii, která jí na druhém konci linky vysvětlovala, že okamžitě vyšle ven policejní vůz. Luke si tetu přeměřil pohledem a zase se vrátil do dětského pokoje.

„Počkej chvilku,“ zavolala za ním Elizabeth, protože jí teprve teď došlo, co vlastně Luke řekl. Vyskočila ze židle, narazila do stolu a rozlila espreso na skleněnou desku. Zaklela. Černé nožky z tepaného železa zaskřípěly na mramorové podlaze. S telefonem přitisknutým k hrudi doběhla dlouhou chodbou k dětskému pokoji, strčila hlavu do dveří a spatřila Luka, jak sedí na podlaze, oči přikované k televizní obrazovce. Lukův dětský pokoj a ložnice byly jediné dvě místnosti v domě, kde směl mít hračky. Péče o dítě ji nezměnila natolik, jak by leckdo předpokládal; ze svých zásad nijak neslevila. Poznala spoustu domů, kde žili Lukovi přátelé; odvážela ho tam na návštěvu nebo ho odtud vyzvedávala. Všude ležely poházené hračky a každý, kdo se odvážil vstoupit dovnitř, o ně na každém kroku zakopával. S matkami Lukových kamarádů rezervovaně upíjela kávu, obložená plyšovými medvídky, uprostřed kojeneckých lahví, autíček a plenek. Ale nikdy ne doma. Elizabeth seznámila Edith s pevnými pravidly, hned jak k ní chůva nastoupila, a nová pomocnice je dodržovala. Jak Luke vyrůstal a poznával tetiny zásady i požadavky, poslušně se jim přizpůsobil a hrál si jenom v jediném pokoji, který mu dala Elizabeth plně k dispozici.

„Luku, kdo je Ivan?“ zeptala se a zároveň jezdila očima po místnosti. „Víš, že si domů nesmíš vodit nikoho cizího?“ připomněla mu znepokojeně.

„Je to můj nový kamarád,“ odpověděl bez mrknutí oka Luke,

pohled stále upřený k obrazovce, na níž nějaký zápasník mlátil svého soupeře hlava nehlava.

„Víš přece, že než si nějaké kamarády přivedeš domů, chci je poznat. Kde je?“ zeptala se Elizabeth, strčila do dveří a vstoupila do Lukova království. V duchu jen tiše doufala, že tenhle nový kamarád bude lepší než ten rošťák, který se rozhodl namalovat fixem na stěnu svou šťastnou početnou rodinku, takže musela nechat celou zeď znovu vymalovat.

„Támhle.“ Luke pohodil hlavou k oknu do zahrady, ale ani teď neodlepil oči od obrazovky.

Elizabeth přistoupila k oknu a podívala se ven. „Schovává se?“ zeptala se.

Luke stiskl tlačítko stop na ovladači herní konzole a konečně odtrhl pohled od dvou zápasníků na televizní obrazovce. „Je přímo támhle!“ zvolal a ukázal na obrovský kulatý polštář na sezení, který ležel u Elizabetiných nohou.

Elizabeth vytřeštila oči a zírala na polštář. „Kde?“

„Přímo támhle,“ opakoval Luke.

Elizabeth nevěřícně zamrkala a bezradně rozhodila ruce.

„Vedle tebe, na tom polštáři,“ vysvětloval jí Luke vzrušeně a jeho hlas nabíral na síle. Oči měl přikované ke žlutému manšestrovému polštáři, jako by ho hypnotizoval.

Elizabeth sledovala jeho pohled.

„Vidíš ho?“ Odložil ovladač a vyskočil z podlahy.

V místnosti zavládlo napjaté ticho, ve kterém Elizabeth přímo fyzicky cítila zášť, která vycházela z celého Lukova tělíčka. Dokázala si představit, jaké myšlenky se mu teď honí hlavou. Proč ho nevidí? Proč si se mnou aspoň jednou nezahraje tak, jak chci já? Proč se aspoň jednou nezatváří, jako že je to pravda? Nasucho polkla a rozhlédla se po pokojíčku, aby se ujistila, že žádného Lukova přítele nějakým nedopatřením nepřehlédla. Ne.

Sklonila se k synovci a přitom jí zapraskalo v kolenou. „Kromě tebe a mě v téhle místnosti nikdo není,“ zašeptala laskavě.

Připadalo jí, že když mu to poví tiše, bude to snazší. Jestli snazší pro ni, anebo pro Luka, nevěděla.

Lukovi zrudly tvářičky a hrudník se mu prudce vzedmul. Stál uprostřed pokoje, kolem sebe kabely od herní konzole, ruce svěšené podél těla a v obličeji bezmocný výraz. Elizabeth bušilo srdce a v duchu se úpěnlivě modlila: *Prosím tě, nebuď jako tvoje matka, prosím tě, nebuď jako tvoje matka!* Moc dobře věděla, jak člověka dokáže poznamenat útěk do světa fantazie.

Nakonec Luke vybuchl a s pohledem upřeným do prostoru zvolal: „Ivane, pověz jí něco!"

V místnosti zavládlo ticho a Luke jenom hystericky vytřeštil oči. Zadíval se na Elizabeth, ale úsměv z tváře mu rázem vyprchal, když viděl její nechápavý výraz. Potom znovu opakoval, tentokrát daleko zlostněji: „Proč ho nevidíš?"

„Dobře, dobře." Elizabeth se snažila nepropadnout panice. Napřímila se a snažila se zachovat si chladnou hlavu. Nikoho neviděla a její mozek odmítal něco předstírat. Toužila se co nejrychleji dostat ven z pokoje. Zvedla nohu, aby překročila sedací polštář, ale hned vzápětí se zarazila a rozhodla se, že ho raději obejde. U dveří se ještě zastavila a naposledy přeletěla pohledem celou místnost, jestli toho záhadného Ivana přece jenom nezahlédne. Nebylo po něm ani stopy.

Luke pokrčil rameny, posadil se na podlahu, uchopil ovladač a zase se věnoval svým zápasníkům.

„Dávám péct pizzu, Luku."

Ticho. Co jiného mu měla říct? Právě v podobných chvílích si uvědomovala, jak jsou všechny příručky o výchově úplně k ničemu, protože správný rodič musí přistupovat k dítěti srdcem, instinktivně. A zdaleka ne poprvé ji teď přepadl strach, že Luka zklamala.

„Bude hotová za dvacet minut," dodala ještě rozpačitě.

„Cože?" Luke znovu stiskl tlačítko stop a zadíval se k oknu.

„Říkala jsem, že bude hotová za dva –"

„Ne, ty ne," řekl Luke, duchem stále ještě ve světě videoher. „Ivan by si dal taky. Říká, že má pizzu strašně rád."

„Och," vzdychla Elizabeth bezmocně.

„S olivami," pokračoval Luke.

„Ale Luku, ty přece olivy nesnášíš."

„Jo, ale Ivan je má rád. Říká, že je má ze všeho nejradši."

„Och…"

„Děkuju," poděkoval jí Luke, zadíval se na sedací polštář a znovu odvrátil oči.

Elibazeth pomalu vycouvala z místnosti. Vtom si uvědomila, že stále tiskne k hrudi mobilní telefon. „Marie, jste tam ještě?" zeptala se a s pohledem přikovaným k zavřeným dveřím si začala okusovat nehet. Nevěděla, co si má počít.

„Měla jsem dojem, že jste taky odjela na Měsíc. Už jsem chtěla poslat hlídkový vůz i k vašemu domu," zasmála se Marie.

Protože se nedočkala odpovědi, usoudila, že se Elizabeth zlobí, a začala se kvapně omlouvat. „Mimochodem, strefila jste se. Saoirse měla skutečně namířeno na Měsíc, ale naštěstí se rozhodla cestou zastavit a natankovat. Ale spíš něco do sebe než do nádrže. Vaše auto jsme našli. Blokovalo hlavní ulici, motor běžel a dveře byly otevřené dokořán. Máte štěstí, že ho Paddy objevil dřív, než vám s ním někdo ujel."

„Nechte mě hádat. To auto stálo před hospodou."

„Správně," přisvědčila Marie a odmlčela se. „Chcete podat trestní oznámení?"

Elizabeth vzdychla. „Ne, díky, Marie."

„Nic se neděje. Seženeme někoho, kdo by vám to auto zavezl domů."

„Co Saoirse?" Elizabeth rázovala po chodbě. „Kde je?"

„Chvilku si ji tady necháme, Elizabeth."

„Přijedu si pro ni," vyhrkla Elizabeth.

„Ne," ozvala se Marie. „Poslechněte mě. Než někam vyrazí, musí se trochu uklidnit."

Vtom Elizabeth zaslechla, jak se Luke v dětském pokoji směje a povídá si sám pro sebe.

„Vlastně jen tak mimochodem, Marie," pousmála se, „povězte tomu člověku, který mi sem poveze to moje auto, aby s sebou vzal i cvokaře. Vypadá to, že si Luke vyfantazíroval neexistujícího kamaráda…"

* * *

Mezitím Ivan v dětském pokoji obrátil oči v sloup a poposedl si na manšestrovém polštáři. Slyšel, co Elizabeth říká do telefonu. Od chvíle, kdy se dal na tuhle práci, o něm rodiče mluvili úplně stejně jako ona a jemu to už skutečně začínalo dělat starosti. Protože na něm nic vyfantazírovaného nebylo.

Jenom ho zkrátka neviděli.

TŘI

Tehdy mě opravdu potěšilo, že mi Luke nabídl oběd. Když jsem tvrdil, že mám pizzu moc rád, nečekal jsem, že mě pozve, abych se s ním najedl. Ale jak může člověk právě *v pátek* odmítnout nabídnutou *pizzu*? To jsou přece hned dva důvody k oslavě. Jenomže z té nešťastné události v dětském pokoji jsem nabyl dojmu, že ze mě Lukova teta vůbec není nadšená, což mě nijak nepřekvapuje, protože takhle to prostě obvykle chodí. Rodiče si pokaždé myslí, že připravovat pro mě jednu porci navíc je jen zbytečné plýtvání, protože pak se jídlo beztak vyhodí. Stejně mi to ale vrtá hlavou – chci říct, že člověk sedí skrčený u sto-

lu a snaží se sníst svou porci, a všichni ostatní jenom napjatě sledují, jestli jídlo zmizí, nebo ne. Nakonec jsem ze všeho tak zmatený, že zapomenu jíst a nechám všechno na talíři.

Ne že bych si stěžoval. Pozvání ke stolu mě vždycky potěší, ale dospělí mi nikdy nedají na talíř stejnou porci jako ostatním. Není to ani polovina. Určitě si říkají, že Ivan dneska stejně nemá moc velký hlad. Ale jak to můžou vědět? Nikdo se mě nikdy ani nezeptá. Pokaždé sedím vmáčknutý mezi svého momentálního nejlepšího přítele a nějakou jeho protivnou sestru nebo bratra, kteří mi ujídají z talíře, jakmile se někdo nedívá.

Zapomínají mi dávat ubrousky nebo příbory a samozřejmě neoplývají štědrostí, ani pokud jde o víno. (Občas přede mě dokonce položí jenom prázdný talíř a před mými nejlepšími přáteli prohlásí, že neviditelní lidé jedí neviditelné jídlo. *Prosím vás*, cožpak neviditelný vítr ohýbá neviditelné stromy?) Obyčejně dostávám sklenici vody, navíc pouze v případě, že o ni své nejlepší kamarády slušně požádám. Dospělým připadá zvláštní, že chci k jídlu i sklenku s vodou, ale ještě víc se diví, pokud poprosím o led. Vždyť led nic nestojí a mimo to, kdo by si nedal za horkého dne ledový nápoj?

Mluví na mě většinou matky. Ale jenom kladou otázky a vůbec nečekají na odpověď, anebo před všemi ostatními předstírají, že jsem řekl něco úplně jiného, jen aby je rozesmály. Dokonce se mi při hovoru dívají na hruď, jako kdyby předpokládaly, že měřím necelý metr. Všude to chodí úplně stejně. Jen aby bylo jasné, jsem vysoký metr a dvaaosmdesát centimetrů a tam, odkud pocházím, se nehovoří o věku, protože přicházíme na svět ve své nynější podobě a vyvíjíme se spíš po duchovní než po tělesné stránce. Řekněme tedy, že mám mozek hodně vyvinutý, ale prostor pro jeho další růst by se rozhodně ještě našel. Ten existuje vždycky. Svou práci vykonávám už hodně, hodně dlouho a dělám ji dobře. Nikdy jsem žádného přítele nezklamal.

Otcové se mnou vždycky mluví šeptem, přirozeně když si myslí, že je nikdo neslyší. Například jako když jsme s Barrym jednou o letních prázdninách odjeli do Waterfordu a leželi na pláži Brittas Bay. Tehdy kolem nás prošla nějaká žena v bikinách a Barryho otec šeptem poznamenal: „Ta je teda vybavená, Ivane." Otcové si vždycky myslí, že jsem s nimi zajedno. Mým nejlepším kamarádům například tvrdí „Zelenina je zdravá, Ivan mi řekl, abych ti vyřídil, že máš jíst brokolici!" a podobné nesmysly. Moji nejlepší kamarádi vědí, že bych nic podobného nevypustil z pusy.

Dospělí jsou prostě takoví.

O devatenáct minut a osmatřicet vteřin později Elizabeth zavolala Luka k obědu. Už mi kručelo v břiše a na tu pizzu jsem se upřímně těšil. Šel jsem za Lukem po dlouhé chodbě do kuchyně a cestou jsem nahlédl do všech místností. V domě panovalo ticho a naše kroky se v něm hlasitě rozléhaly. Všechny místnosti byly vymalované bílou nebo béžovou barvou a tak úzkostlivě čisté, až jsem se té pizzy začal bát, protože jsem nechtěl nadělat nepořádek. Z toho, co jsem viděl, se zdálo, že tu nebydlí dítě. Dokonce mi připadalo, jako by tu nebydlel vůbec *nikdo*. Tenhle dům ničím nepřipomínal zabydlený domov.

Ale kuchyň se mi líbila. Byla prohřátá sluncem, a protože ji obklopovaly prosklené stěny zimní zahrady, člověk měl pocit, že sedí venku. Jako při pikniku. Všiml jsem si, že je prostřeno pro dva, takže jsem čekal, až se dozvím, kam si mám sednout. Talíře byly velké, černé a lesklé, příbory se třpytily ve světle slunečních paprsků a dvě křišťálové sklenice vrhaly na stůl barvy duhy. Uprostřed stolu jsem spatřil mísu salátu a džbánek vody s ledem a citronem. Všechno nádobí stálo na černých mramorových podložkách. Když jsem viděl, jak se všechno třpytí, přepadl mě strach, abych neušpinil třeba jen ubrousek.

Když si Elizabeth sedala, židle na mramorové dlažbě zaskřípěla. Rozložila si ubrousek na klín. Neušlo mi, že se převlékla

do čokoládově hnědé teplákové soupravy, která jí ladila s vlasy a lichotila její pleti. Luke se posadil a také jeho židle zaskřípěla. Elizabeth uchopila velkou salátovou vidličku a lžíci a začala si nakládat na talíř zelené listy a rajčátka. Luke ji pozoroval se zamračeným výrazem. Na talíři před sebou měl pizzu Margaritu. Bez oliv. Zastrčil jsem si ruce do kapes a nervózně přešlápl z jedné nohy na druhou.

„Děje se něco, Luku?" zeptala se Elizabeth a přelila salát dresinkem.

„Kde je prostřeno pro Ivana?"

Elizabeth se zarazila, pevně zašroubovala víčko a postavila sklenici se zálivkou doprostřed stolu. „Podívej, Luku, neblázni," řekla nenuceným tónem, aniž mu věnovala jediný pohled. Věděl jsem, že se na něj bojí podívat.

„Neblázním," zamračil se Luke. „Říkala jsi, že tu Ivan může zůstat na oběd."

„Ano, ale *kde* je Ivan?" zeptala se a posypala si salát strouhaným sýrem. Snažila se zachovat klidný tón. Řekl bych, že se s Lukem nechtěla přít. Mohla to klidně shodit ze stolu a nemusela se o žádných neviditelných kamarádech vůbec bavit.

„Stojí přímo vedle tebe."

Elizabeth zprudka odložila nůž a vidličku a Luke nadskočil na židli. Už už se nadechovala, aby ho umlčela, ale vtom se rozezněl zvonek u hlavních dveří. Jakmile vyšla z místnosti, Luke vstal ze židle a vytáhl z kuchyňské skříňky talíř. Velký a černý, úplně stejný jako dva další, které už ležely na stole. Položil na něj plátek pizzy, vyndal příbory a ubrousek a všechno naservíroval na třetí podložku, která ležela na stole vedle té jeho.

„Tohle je tvoje místo, Ivane," prohlásil šťastně a ukousl si sousto ze své pizzy. Na bradě mu zůstal viset kus sýra, který vypadal jako žlutý provázek.

Upřímně řečeno, kdyby mi tak nekručelo v břiše a prázdný žaludek se nedožadoval jídla, neposadil bych se. Uvědomoval

jsem si, že Elizabeth bude šílet, ale říkal jsem si, že pokud se mi podaří všechno zhltnout, než se vrátí, vůbec nic nepozná.

„Chceš k tomu pár oliv?“ zeptal se mě Luke a utřel si do rukávu pusu umazanou od kečupu.

Zasmál jsem se a přikývl. Sbíhaly se mi sliny.

Elizabeth se přiřítila do kuchyně právě ve chvíli, kdy Luke zvedal ruku k poličce.

„Co to děláš?“ zeptala se a sáhla pro něco do zásuvky.

„Chci dát Ivanovi olivy,“ vysvětlil jí Luke. „Má rád pizzu s olivami, vzpomínáš si?“

Zaletěla pohledem ke stolu a všimla si, že je prostřeno pro tři. Unaveně si promnula oči. „Podívej, Luku, nemyslíš, že je to plýtvání jídlem? Když si obložíš pizzu olivami? Nesnášíš je a já je pak budu muset vyhodit.“

„Žádné plýtvání to nebude, protože Ivan je sní, viď, Ivane?“

„Samozřejmě,“ odpověděl jsem, olízl si rty a podrbal se na břiše, ve kterém mi už notně kručelo.

„Tak co?“ Elizabeth zvedla obočí. „Co ti odpověděl?“

Luke se zakabonil. „Chceš snad říct, že jsi ho ani *neslyšela*?“ Zadíval se na mě a poklepal si na spánek, aby mi naznačil, že se jeho teta zbláznila. „Odpověděl mi, že je samozřejmě všechny sní.“

„To je od něj milé,“ zamumlala Elizabeth a dál se přehrabovala v zásuvce. „Ale ať ti na talíři nezůstane ani drobeček, protože jinak s námi Ivan obědvá naposledy.“

„Nebojte se, Elizabeth, sním všechno,“ ujistil jsem ji a zakousl se do pizzy. Nedovedl jsem si představit, že bych už s Lukem a Elizabeth nikdy nemohl usednout k jídlu. Měla smutné oči, smutné hnědé oči, a bylo mi jasné, že ji potěším, když spořádám celou svou porci do posledního drobečku. Jedl jsem rychle.

* * *

„Díky, Colme," řekla Elizabeth unaveně a převzala od policisty klíčky. Pomalu obešla celé auto a pečlivě zkontrolovala lak.

„Je v pořádku," ujistil ji Colm, který z ní nespouštěl oči.

„Aspoň že to auto," pokusila se o žert Elizabeth a poklepala vůz po kapotě. Pokaždé se cítila trapně. Přinejmenším jednou týdně se odehrál nějaký incident, u něhož asistovali policisté, a přestože se chovali nesmírně zdvořile a profesionálně, vždycky se styděla. Usilovně se před nimi snažila působit „normálně", jen aby jim dokázala, že za to nemůže a že takhle šílená není *celá* její rodina. Setřela ubrouskem stopy po zaschlém blátě.

Colm se na ni smutně usmál. „Zatkli jsme ji, Elizabeth."

Elizabeth vyplašeně trhla hlavou. „Colme," vyhrkla zděšeně. „Proč?" Tohle ještě nikdy neudělali. Vždycky Saoirse jenom důrazně domluvili a nechali ji být, ať už ji zadrželi kdekoliv. Elizabeth si uvědomovala, že to není příliš profesionální přístup, ale v tak malém městečku, kde se všichni navzájem znali, policisté z její sestry nespouštěli oči a pokaždé ji zastavili, ještě než mohla provést nějakou ztřeštěnost. Podle Elizabeth teď policie zřejmě usoudila, že důrazných domluv už bylo víc než dost.

Colm žmoulal v rukou policejní čepici. „Řídila opilá, Elizabeth, jela v ukradeném autě, a dokonce ani nemá řidičský průkaz."

Elizabeth se při jeho slovech zachvěla. Saoirse byla nebezpečná. Proč ji vlastně pořád chrání? Kdy jí konečně dojde, že mají pravdu? Že její sestra prostě nikdy nebude tím andělem, kterého by v ní ráda viděla?

„Ale to auto nebylo kradené," vykoktala ze sebe Elizabeth. „Řekla jsem jí, že –"

„Nechte toho, Elizabeth," zarazil ji Colm pevným hlasem.

Musela si zakrýt ústa dlaní, aby vůbec zmlkla. Zhluboka se nadechla a snažila se ovládnout. „Musí k soudu?" zašeptala.

Colm sklopil oči k zemi a špičkou boty posunul kamínek na

cestě. „Ano. Nejde jen o to, že ohrožuje sama sebe. Je nebezpečná pro celé okolí."

Elizabeth nasucho polkla a pokývala hlavou. „Ještě jednu šanci, Colme," hlesla a cítila, jak se jí veškeré sebevědomí drolí na kousky. „Dejte jí ještě jednu šanci… prosím." Při posledním slově pocítila přímo fyzickou bolest. Každá částečka jejího těla Colma prosila. Elizabeth nikdy nikoho nežádala o pomoc. „Nespustím ji z očí. Slibuju, že ji nenechám ani na okamžik bez dozoru. Určitě se dá do pořádku. Potřebuje jenom trochu času." Elizabeth slyšela, jak se jí chvěje hlas. Prosila za svou sestru a třásla se jí kolena.

„Už se stalo," řekl Colm a v hlase mu zazněl smutný podtón. „Už na tom nemůžeme nic změnit."

„Jaký ji čeká trest?" Udělalo se jí špatně od žaludku.

„Záleží na tom, který soudce to dostane na stůl. Jde o první prohřešek – no, její první *zjištěný* prohřešek. Mohli by k ní být shovívaví, ale také je možné, že nebudou." Pokrčil rameny a zadíval se na své ruce. „Kromě toho bude záležet na výpovědi policisty, který ji zatýkal."

„Proč?"

„Protože jde o to, jestli člověk spolupracuje a nedělá problémy, anebo…"

„Asi ne," poznamenala Elizabeth znepokojeně. „Co tedy, spolupracovala?"

Colm se pousmál. „Dva lidi měli co dělat, aby ji udrželi."

„Sakra!" zaklela Elizabeth. „Kdo ji zatýkal?" zeptala se a nervózně si promnula konečky prstů.

Colm hned neodpověděl, ale nakonec ze sebe vypravil: „Já."

Otevřela ústa. Colm se k Saoirse vždy choval shovívavě. Patřil k lidem, kteří pokaždé stáli na její straně. Proto jí úplně vyrazilo dech, když uslyšela, že sestru zatkl právě on. Nervózně se kousla do rtu a ucítila chuť krve. Nemohla se smířit s myšlenkou, že lidé dávají od její sestry ruce pryč.

„Udělám pro ni všechno, co bude možné," ujistil ji chápavě. „Jenom ji nespouštějte z očí a snažte se, aby během těch pár týdnů do soudního řízení nezpůsobila nějaký další malér."

Elizabeth dlouze vydechla. Uvědomila si, že několik dlouhých vteřin poslouchala Colma se zatajeným dechem. „Děkuju." Na víc se nezmohla. Sice se jí ulevilo, ale uvědomovala si, že to neznamená žádné vítězství. Tentokrát už její sestru nikdo nezachrání. Za své chování ponese následky. Jenomže jak má na Saoirse dohlížet, když ani neví, kde vlastně žije? S ní a s Lukem nebydlela, protože při své povaze vymykající se kontrole s chlapcem prostě být nemohla. A otec svou mladší dceru už dávno vykázal z domu s tím, aby se nevracela.

„Už bych měl jít," řekl Colm mírně, nasadil si na hlavu čepici a vykročil po vydlážděné příjezdové cestě pryč.

Elizabeth se posadila na verandu, protože se jí stále podlamovala kolena, a zadívala se na auto pokryté skvrnami od bláta. Proč musí Saoirse všechno pošpinit? Proč musí její mladší sestra ničit všechno… *všechny*, na kterých Elizabeth záleží? Měla pocit, jako by se na ni najednou navalily všechny problémy, které zatěžovaly vztahy mezi Saoirse a ostatními členy rodiny, a měla strach, jak se zachová otec, až policie přivede jeho mladší dceru k němu na farmu, jak se dalo očekávat. Elizabeth odhadovala, že jí nejpozději do pěti minut zavolá a začne si stěžovat.

V domě zazvonil telefon a Elizabeth se sevřelo srdce ještě víc. Vstala z verandy, pomalu se otočila na podpatku a zamířila dovnitř. Když došla ke dveřím, zvonění zmlklo; spatřila Luka, jak sedí na schodech s telefonem u ucha. Opřela se o dřevěnou zárubeň, ruce založené, a sledovala ho. Usmíval se. Luke vyrůstal neobyčejně rychle a Elizabeth měla pocit, jako by se omezovala jenom na roli postranní pozorovatelky, která mu nijak nepomáhá a nechává všechno na něm. Asi by o něj měla pečovat mnohem lépe, ale nedokázala k tomu sebrat sílu. Uvědomovala si, že se jí nedostává citu – někdy si

připadala, že žádného citu ani není schopná – a každý den litovala, že se v ní společně s těmi dokumenty, které kdysi podepsala, neprobudily také mateřské instinkty. Když Luke upadl a rozbil si koleno, okamžitě mu ránu vyčistila a zalepila. Zdálo se jí, že to stačí a že není zapotřebí kolem něj tancovat, jen aby přestal plakat, a plácat dlaní do té ošklivé země, která to všechno způsobila.

„Ahoj, dědečku," pozdravil Luke způsobně.

Odmlčel se a poslouchal, co mu říká Elizabetin otec na druhém konci linky.

„Právě obědvám s Elizabeth a se svým novým nejlepším kamarádem Ivanem."

Ticho.

„Rajčatovou pizzu se sýrem, ale Ivan má rád s olivami."

Ticho.

„S olivami, dědečku."

Ticho.

„Ne, na farmě je asi pěstovat nemůžeš."

Ticho.

„S o-li-va-mi," slabikoval pomalu.

Ticho.

„Počkej, dědečku, můj kamarád Ivan mi něco říká." Luke si přiložil telefon na prsa a soustředěně se zadíval do vzduchu. Po chvilce si zase přiložil telefon k uchu. „Ivan říká, že oliva je malé olejnaté ovoce, které obsahuje pecku. Pěstuje se v subtropických oblastech kvůli plodům a na olej." Odvrátil pohled stranou a tvářil se, jako kdyby někoho poslouchal. „Oliv existuje spousta druhů." Odmlčel se, zadíval se do dálky a potom zase na telefon. „Nedozrálé olivy mají zelenou barvu a dozrálé jsou buď zelené, nebo černé." Znovu zaletěl očima do strany a opět se zdálo, že někoho poslouchá. „Z většiny oliv, které dozrávají na stromě, se lisuje olej, ostatní se upravují ve slaném roztoku a potom se nakládají buď do olivového oleje, anebo také do

slaného či vinného roztoku. Ivane, co je to roztok?“ Znovu nastalo ticho a Luke pokýval hlavou. „Aha.“

Elizabeth zvedla obočí a nervózně se usmála. Odkdy je Luke odborník na olivy? Museli se o nich učit ve škole, na takovéhle věci má dobrou paměť. Luke se opět odmlčel a znovu pozorně poslouchal hlas v telefonu. „No, Ivan se už nemůže dočkat, až se s tebou setká.“

Elizabeth obrátila oči v sloup a vyběhla k Lukovi pro případ, že by se chtěl znovu rozpovídat. Její otec občas reagoval už tak dost zmateně, a to po něm ještě nikdy nikdo nechtěl, aby věřil řečem o nějakém neviditelném kamarádovi.

Elizabeth vzala Lukovi telefon z ruky. „Haló.“ Luke se odšoural zpátky do kuchyně. Když Elizabeth slyšela, jak šoupe nohama, znovu ji zaplavila vlna nevole.

„Elizabeth,“ ozval se chladný mužský hlas s výrazným přízvukem, jakým se mluví v hrabství Kerry. „Zrovna jsem se vrátil domů a v kuchyni jsem našel ležet na zemi tvou sestru. Řekl jsem jí, ať se klidí pryč, ale nevím, jestli je mrtvá, nebo živá.“

„Tohle není žádná legrace. A jak víš, moje sestra je *tvoje dcera*.“

„Nech toho,“ prohlásil opovržlivě. „Chci vědět, co s ní chceš udělat. Tady zůstat nemůže. Když byla na farmě naposled, vypustila z kurníku všecky kuřata a já je pak až do večera naháněl nazpátek. S tou mou páteří a kyčlema to už znova dělat nemůžu.“

„Já vím, ale tady taky zůstat nemůže. Luke je z ní úplně vykolejený.“

„To dítě ji zná tak málo, že ho nijak vykolejit nemůže. Vždyť ona často úplně zapomíná, že ho přivedla na svět. A nemůžeš ho mít jenom sama pro sebe.“

Elizabeth se musela krotit, aby nevybuchla. Slovo „často“ její sestře více než lichotilo. „Sem jít nemůže,“ prohlásila „Už

tady byla a zase mi sebrala auto. Colm mi ho před chvilkou přivezl. Tentokrát je to skutečně vážné." Zhluboka se nadechla. „Zatkli ji."

Otec se na chvilku odmlčel a potom mlaskl. „A udělali dobře. Tohle jí dá za vyučenou," řekl a hned vzápětí změnil téma hovoru. „Proč jsi dneska nebyla v práci? Náš Pán si přál, abysme odpočívali jenom v neděli."

„Právě v tom je ten problém. Dnešek byl pro mě strašně důležitý a měla jsem v prá –"

„No, tvoje sestra se zase probrala k životu, už je venku a zrovna se snaží vyhnat krávy. Vyřiď Lukovi, aby sem v pondělí zašel i s tím svým novým kamarádem. Ukážeme mu farmu."

Ozvalo se kliknutí a v telefonu se rozhostilo ticho. Na nějaké nazdar a sbohem si otec nepotrpěl. Mobilní telefony považoval za výstřední vynález, podobný technologiím z dílny mimozemšťanů a určený jenom k tomu, aby uváděl lidstvo ve zmatek.

Elizabeth ukončila hovor a vykročila do kuchyně. Luke seděl u stolu, držel se za břicho a hystericky se smál. Sedla si a znovu se pustila do salátu. Nepatřila k lidem, kteří si stolování užívají; jedla, protože musela. Dlouhé večeře ji nudily a na jídlo nemívala vůbec chuť – nikdy totiž nedokázala v klidu sedět a pochutnávat si, protože byla pokaždé duchem někde jinde a musela myslet na něco důležitějšího a neodkladnějšího. Vrhla pohled na talíř před sebou a překvapilo ji, že je prázdný.

„Luku?"

Luke si přestal povídat sám se sebou zadíval se na ni. „Jo?"

„Ano," opravila ho. „Kam se poděl ten plátek pizzy z tohohle talíře?"

Luke zaletěl pohledem k prázdnému talíři, potom se podíval na Elizabeth, jako kdyby pochyboval o jejím zdravém rozumu, a ukousl si svou vlastní pizzu. „Ivan ho snědl."

„Nemluv s plnou pusou," pokárala ho.

Luke vyplivl sousto na talíř. „Ivan ho snědl." Hystericky se rozesmál a znovu si strčil do pusy kus pizzy, kterou měl už předtím v ústech.

Elizabeth rozbolela hlava. Co to do něj vjelo? „A co ty olivy?"

Lukovi neušel její podrážděný tón, a tak s odpovědí počkal, dokud nespolkl sousto, které právě žvýkal.

„Ty snědl taky. Říkal jsem ti, že má olivy strašně rád. Dědečka zajímalo, jestli by nemohl pěstovat olivy na farmě." Luke se usmál a odhalil bezzubé dásně.

Elizabeth mu úsměv oplatila. Její otec by olivu nepoznal, ani kdyby přistoupila až k němu a slušně se mu představila. Na žádné „módní" delikatesy si nepotrpěl. Nejexotičtější potravinou, kterou znal a dokázal pozřít, byla rýže, ale dokonce ani té nemohl přijít na chuť a stěžoval si, že zrníčka jsou moc malá a že by si místo ní dal mnohem radši šťouchané brambory.

Elizabeth vzdychla a seškrábla zbytek jídla ze svého talíře do odpadkového koše, ale přitom se bedlivě zadívala dovnitř, jestli tam už předtím Luke náhodou nevyhodil pizzu s olivami. Nic však neobjevila. Luke s jídlem většinou zápolil a Elizabeth měla vždycky problém, aby do něj dostala aspoň jeden kus pizzy, natož dva. Usoudila, že ten druhý najde někdy mnohem později, plesnivý a zastrčený až úplně vzadu v nějaké skříňce. Pokud ovšem všechno snědl, bude mu celou noc špatně od žaludku a ona po něm bude muset tu spoušť uklízet. Zase.

„Děkuju, Elizabeth."

„Rádo se stalo, Luku."

„Co?" ozval se Luke a vystrčil hlavu zpoza rohu v kuchyni.

„Luku, kolikrát ti mám opakovat, že se neříká ‚co', ale ‚prosím'?"

„Prosím?"

„Odpověděla jsem ti ‚rádo se stalo'."

„Ale vždyť jsem ti ještě nepoděkoval."

Elizabeth uložila nádobí do myčky. Napřímila se a promnula

si bolavé místo v kříži. „Ale ano, poděkoval. Řekl jsi ‚děkuju, Elizabeth'."

„Ne, neřekl." Luke nakrabatil čelo.

Elizabeth cítila, jak v ní začíná všechno vřít. „Luku, přestaň s těmi hrátkami, ano? Při obědě jsme se pobavili dost, takže teď už toho předstírání nech, ano?"

„Ne. To Ivan ti poděkoval," prohlásil hoch rozčileně.

Elizabeth cítila, jak se jí zachvělo celé tělo. Vůbec jí to nepřipadalo legrační. Přibouchla dvířka od myčky, příliš znechucená, než aby se s chlapcem dohadovala. Proč jí dělá problémy dokonce i její synovec?

* * *

Elizabeth proběhla kolem Ivana s šálkem espresa v ruce a jeho chřípí ovanula vůně parfému a kávových zrn. Posadila se ke kuchyňskému stolu, svěsila ramena a zabořila hlavu do dlaní.

„Ivane, pospěš si!" zavolal Luke z dětského pokoje. „Tentokrát ti dovolím, abys byl Rock!"

Elizabeth tiše zaúpěla.

Ivan se však nemohl hnout z místa. Jako by se jeho modré tenisky přilepily k mramorové podlaze v kuchyni a nedokázaly se odlepit.

Elizabeth slyšela, jak jí poděkoval. Věděl to.

Několikrát ji pomalu obešel a snažil se zjistit, jak na jeho přítomnost zareaguje. Luskl prsty těsně u jejích uší, odskočil dozadu a pozoroval ji. Nic. Tleskl a zadupal, až to zadunělo v celé kuchyni, ale Elizabeth dál seděla u stolu s hlavou zabořenou v dlaních. Ani se nepohnula.

Ale předtím mu přece řekla „rádo se stalo". Poté co vyvinul takové úsilí, aby dal o sobě vědět, byl zmatený a zklamaný, že ho Elizabeth nevnímá. Jenomže Elizabeth je rodič a kdo ví, co se rodičům honí hlavou? Stál za ní, hleděl jí na temeno hlavy

a přemýšlel, jaký hluk by ještě mohl ztropit. Zhluboka se nadechl a potom vydechl mohutný proud vzduchu.

Elizabeth se na židli napřímila, zachvěla se a povytáhla si zip teplákové bundy o kus výš.

V tu chvíli *věděl*, že ucítila, jak ji ovanul jeho dech.

ČTYŘI

Elizabeth si ovinula župan těsněji kolem těla a utáhla si pásek. Dlouhé nohy si skrčila pod sebe a usadila se do obrovského křesla v obývacím pokoji. Mokré vlasy měla vyčesané vzhůru a omotané ručníkem a pleť jí voněla po ovocné pěně do koupele. V dlaních držela šálek čerstvé kávy s kopcem nadýchané šlehačky a dívala se na televizi. Sledovala, a to doslova, jak zasychá barva. Vysílali totiž její oblíbený pořad o kompletní rekonstrukci bytů a domů a Elizabeth s potěšením pozorovala, jak se naprosto zchátralé místnosti mění v elegantní, kultivovaný domov.

Už od dětství si ráda upravovala k obrazu svému všechno, čeho se jen dotkla. Čekání na matčin návrat vyplňovala zkrášlováním kuchyně – například na jídelní stůl rozkládala kvítky sedmikrásek, rohožku před vstupními dveřmi postříkala zlatým leskem, který se pak roznášel i na šedivou kamennou podlahu v domě, zdobila rámečky fotografií čerstvými květinami a na postele rozhazovala okvětní plátky. Její snaha neustále něco zlepšovat, zdokonalovat, něčeho dosáhnout, o cosi usilovat, nespokojit se s tím, co má, byla Elizabetinou druhou přirozeností.

Při zpětném pohledu jí teď připadalo, že to byl také jakýsi dětinský způsob, jak matku přimět, aby zůstala doma. Měla ještě v živé paměti, jak se domnívala, že čím krásněji domov vyzdobí, tím déle s nimi matka zůstane. Jenomže chudobky na stole už po pěti minutách zevšedněly, lesk na rohožce se zakrátko zašlapal, květiny na rámečcích bez vody uvadly a okvětní plátky na pokrývce matka v noci během neklidného spánku shodila na podlahu. Jakmile se tyto pozornosti okoukaly, Elizabeth okamžitě začala vymýšlet jiná lákadla, která by upoutala matčin zájem na dobu delší než pouhých pět minut a uchvátila ji natolik, že by se jich už nedokázala vzdát. Elizabeth tehdy ani ve snu nenapadlo, že by tím poutem, které mělo vázat její matku k domovu, mohla být ona sama.

Jak dospívala, učila se hledat krásu ve věcech samých. Na otcově staré farmě se jí k tomu naskytovala spousta příležitostí. A teď se vyžívala v práci, kde mohla s láskou obnovovat letité krby i strhávat prošlapané koberce a pod nimi objevovat nádherné původní podlahy. Dokonce i doma neustále obměňovala zařízení a snažila se vylepšit interiér domu. Prahla po dokonalosti. Ráda si ukládala někdy naprosto neuskutečnitelné úkoly, jen aby si dokázala, že i ta nejohyzdnější věc může být uvnitř krásná.

Zbožňovala svou práci, vychutnávala si uspokojení, které jí přinášela, a díky mohutnému rozmachu výstavby v Baile na gCroíthe a okolních městech jí také zajišťovala velice dobré živobytí. Elizabetino designérské studio si najímali všichni stavitelé, kteří dostali nějakou novou zakázku. Pevně věřila, že kvalitní design obohacuje život. Horovala pro krásné, pohodlné a funkční interiéry.

Její vlastní obývací pokoj představoval směsici nevtíravých barev a materiálů – polštáře z jemné hlazené kůže a nadýchané koberce. Působilo jí potěšení, když se mohla všech těchto věcí dotýkat. Byly světlé – béžové a smetanové – a stejně jako šálek

kávy v dlaních jí pomáhaly udržovat jasnou mysl. Ve zmateném a přeplácaném světě pro ni poklidný domov znamenal oázu, kterou potřebovala, aby si zachovala zdravý rozum. Bylo to její útočiště, hnízdečko, kam se mohla schovat před problémy okolního světa. Aspoň doma měla všechno pod kontrolou. Na rozdíl od ostatních událostí v životě si tu mohla sama rozhodovat, komu otevře dveře, jak dlouho tu své hosty nechá a kam je zavede. Ne jako když vás ovládne srdce, klidně si někoho bez dovolení vpustí dovnitř, vyčlení mu naprosto výjimečné místo, aniž byste to mohli nějak ovlivnit, a potom hoří touhou, aby tam dotyčný zůstal mnohem déle, než měl původně v úmyslu. Ne. O svých návštěvách, o jejich příchodu i odchodu, rozhodovala sama. A Elizabeth si umínila, že si do domu nikoho nepustí.

Páteční schůzka pro ni měla zásadní význam. Plánovala ji už celé týdny, dávala dohromady její náplň, připravovala si diapozitivy, výstřižky z časopisů a výňatky z novinových článků týkajících se místa, které chtěla zařídit. Všechny dosavadní zkušenosti soustředila do jediné složky, jenom aby ty lidi přesvědčila, že si mají najmout právě ji. Stará věž tyčící se na kopci a shlížející na celé Baile na gCroíthe se měla strhnout a na jejím místě měl vyrůst hotel. Kdysi střežila městečko před nájezdy Vikingů, ale teď Elizabeth neviděla důvod, proč by tu tahle stará věž měla ještě stát. Nebyla totiž ani hezká, ani historicky cenná. Když městem projížděly autobusy plné dychtivých turistů z celého světa, jejich průvodci se o věži ani nezmiňovali. Nikdo se s ní nechlubil a nikoho nezajímala. Byla to vlastně jenom nevzhledná kupa drolícího se kamení, ponechaná svému osudu. Za dne se tam srocovala dospívající mládež a v noci místní opilci. Saoirse patřila k oběma zmíněným skupinám.

Mnozí obyvatelé městečka se však proti výstavbě nového hotelu rozhodně postavili a tvrdili, že věž má mytické kouzlo a váže se k ní jakási romantická pověst: pokud se věž strh-

ne, z města se vytratí veškerá láska. Této historky se vzápětí chytily místní bulvární plátky i televizní stanice a projektanti pochopili, že se jim tu nabízí ještě výnosnější zlatý důl, než se původně domnívali. Rozhodli se věž zrekonstruovat do původního stavu a učinit z ní historické srdce nového objektu, kterým ji mínili obklopit. Tím by zaručili, že láska se ze „Srdcového města" neztratí. Lidé z celé země, kteří této historce uvěřili, začali o stavbu projevovat nebývalý zájem a chtěli se ubytovat v hotelu stojícím vedle věže, která se stala symbolem lásky.

Pokud by záleželo na Elizabeth, klidně by celou věž nechala strhnout. Zmíněnou romantickou pověst považovala za výmysl, k němuž se uchýlilo staromilské město, protože se bálo každé změny a chtělo vížku za každou cenu zachovat na místě. Celá pověra se podle ní udržovala při životě jenom kvůli turistům a snílkům. Přesto Elizabeth nemohla popřít, že práce na interiéru budoucího hotelu by jí nesmírně vyhovovala. Měl být malý, ale dokázal by zajistit obyvatelům „Srdcového města" práci. Navíc budoucí staveniště leželo pět minut od jejího domu, takže pokud by tam pracovala, nemusela by se bát, že stráví příliš mnoho času daleko od Luka.

Než Luke přišel na svět, Elizabeth prakticky neustále cestovala a v Baile na gCroíthe nikdy nezůstávala déle než několik týdnů. Vychutnávala si svobodu a nesmírně ráda pracovala na nejrůznějších projektech ve všech možných hrabstvích. Poslední zakázka ji zavedla dokonce až do New Yorku. Jenomže s Lukovým narozením všechno skončilo. Když byl chlapec ještě úplně malý, nemohla už cestovat ani po Irsku, natožpak po světě. Zažívala tehdy krušné období, během něhož se snažila prosadit přímo v Baile na gCroíthe a zároveň pečovat o dítě. Neměla jinou možnost než zaměstnat Edith, protože otec jí v ničem nepomohl a Saiorse neprojevovala sebemenší zájem. Teď už Luke povyrostl a zvykl si ve škole, ale Elizabeth zjišťovala, že najít takovou práci, kam by mohla denně dojíždět, je stále těžší.

Uvědomovala si, že rozmach, který zaznamenala nová výstavba v Baile na gCroíthe, jednou skončí, a obávala se, že potom pramen pracovních příležitostí nadobro vyschne.

Z té páteční pracovní schůzky neměla odcházet. To se nemělo stát. Nikdo jiný v její firmě nedokázal prodat její designérské schopnosti lépe než ona sama. Tým jejích zaměstnanců tvořily jenom recepční Becca a Poppy. Becca byla křehká a nesmírně plachá sedmnáctiletá dívčina, která k Elizabeth nastoupila jenom na zkušenou po dokončení základní školy, ale nakonec se rozhodla, že u ní zůstane a v dalším studiu už pokračovat nebude. Byla dříč, tichá a nenápadná dívka, což Elizabeth kvitovala s povděkem. Přijala ji hned potom, co ji vypekla Saoirse, kterou zaměstnala na půl úvazku. Saoirse sestru nejen zradila, ale napáchala ve firmě spoustu škod. Elizabeth zoufale hledala někoho, kdo by Saoirse okamžitě nahradil. Kdo by po ní napravil škody. Už zase. Snažila se mít sestru nablízku, pomoci jí, aby se zase postavila na nohy, ale skončilo to tím, že se jí Saoirse ještě víc vzdálila a klesla mnohem hlouběji.

Druhou Elizabetinou zaměstnankyní byla pětadvacetiletá Poppy, čerstvá absolventka umělecké vysoké školy, překypující spoustou báječných, ale nepoužitelných výtvarných nápadů a připravená přemalovat celý svět novou barvou, kterou však musela teprve vymyslet. Celé designérské studio tedy tvořila pouze tato trojice. Elizabeth ale také často využívala služeb paní Brackenové, osmašedesátileté geniální umělkyně, která mistrovsky vládla jehlou a nití, vyznala se v textiliích a řídila ve městě vlastní čalounictví. Byla to však zároveň věčně nabručená osoba, která nedovolila, aby ji někdo oslovoval Gwen. Důsledně si nechávala říkat paní Brackenová, a to z úcty k zesnulému manželovi *panu Brackenovi*, o němž se Elizabeth domnívala, že přišel na svět bez křestního jména. A nesměla zapomenout na Harryho, pětapadesátiletého šikulu, který si dokázal poradit úplně se vším – od zavěšování obrazů až po natažení nového

elektrického vedení v celém domě – ale nechápal, co obnáší život svobodné ženy, která se chce věnovat kariéře, natožpak život svobodné ženy, která se chce věnovat kariéře, a navíc pečuje o osvojené dítě. Elizabeth dokázala vzít za jakoukoliv práci. Záleželo na finanční situaci zákazníků – někdy jenom udávala pokyny malířům a dekoratérům, zatímco jindy všechno dělala vlastníma rukama. Většinou se ale do práce zapojovala z vlastního popudu. Těšilo ji, když mohla sledovat, jak se jí interiér mění před očima, a ráda měla o všem přehled.

Když se Saoirse po ránu objevila v Elizabetině domě, nestalo se nic neobvyklého. Přicházela k ní často, opilá a neurvalá, samozřejmě s úmyslem odnést si všechno, co mohla zpeněžit, což automaticky vylučovalo Luka. Elizabeth už ani pořádně nevěděla, jestli je její sestra závislá pouze na alkoholu, protože si s ní už celou věčnost důkladně nepromluvila. Od svých čtrnácti let se jí snažila pomáhat. Jenomže Saoirse se chovala, jako by jí někdo v hlavě stiskl nějaké tlačítko a přenesl ji do úplně jiného světa. Elizabeth se snažila posílat sestru za psychology, poradci, lékaři, dávala jí peníze, sháněla jí práci, zaměstnala ji u sebe, dovolila jí, aby se k ní nastěhovala, najímala pro ni byty. Snažila se jí být přítelkyní, snažila se být její protivnicí, smála se s ní, křičela na ni, ale nic nepomáhalo. Saoirse se jí odcizila, ztratila se jí ve světě, kde na nikom nezáleželo.

Elizabeth musela neustále myslet na ironický význam sestřina jména – svoboda. Saoirse nebyla svobodná. Možná se tak cítila, když se potulovala z místa na místo, jak se jí zlíbilo, protože ji k nikomu a ničemu nic nepoutalo, ale ve skutečnosti byla otrokyní svých závislostí. Jenomže si to neuvědomovala a Elizabeth ji nedokázala přimět, aby prohlédla. Nemohla se ke své sestře úplně otočit zády, ale vyčerpala už veškerou energii, bezúspěšně vyzkoušela všechny nápady jak sestře pomoci, ztratila poslední zbytek víry, že se Saoirse vůbec dokáže změnit. A vinou své urputné vytrvalosti přišla o všechny milence

i přátele, protože se nedokázali klidně dívat, jak jim Elizabeth věnuje stále méně času a postupně je vytěsňuje ze svého života. Ale navzdory všemu si Elizabeth nepřipadala jako oběť. Svůj život neustále držela pod kontrolou. Věděla, co dělá i proč to dělá, a nechtěla hodit blízkého člověka přes palubu. Nechtěla se podobat matce. Celý život se usilovně snažila, aby se nechovala jako ona.

Elizabeth vypnula na dálkovém ovladači televizoru zvuk a v místnosti zavládlo ticho. Nachýlila hlavu. Zdálo se jí, jako kdyby zase něco zaslechla. Rozhlédla se po pokoji, a když se přesvědčila, že všechno je na svém místě, zase stiskla tlačítko.

Vtom ji přepadl tentýž pocit.

Opět vypnula zvuk a vstala z křesla.

Bylo čtvrt na jedenáct, ale ještě se úplně nesetmělo. Zadívala se do zahrady, ale v šeru viděla jen stíny a světlejší či tmavší kontury. Rychle zatáhla závěsy a hned se ve svém bezpečném béžovém hnízdečku cítila lépe. Znovu si přitáhla župan, zabořila se do křesla, přitiskla nohy ještě těsněji k tělu a oběma rukama si objala kolena. Prázdná kožená pohovka jako by na ni mlčky zírala. Opět se zachvěla, zesílila zvuk ještě víc než předtím a napila se kávy. Sametově jemná tekutina jí sklouzla do krku, a když se pak Elizabeth snažila ponořit do světa televize, ještě cítila, jak se jí uvnitř rozlévá příjemné teplo.

Celý den měla zvláštní pocit. Otec říkával, že pokud člověk cítí podivné mrazení podél páteře, znamená to, že mu někdo chodí po hrobě. Elizabeth tomu nevěřila, ale když se pak dívala na televizi, nemohla se zbavit dojmu, že ji kdosi sleduje.

* * *

Ivan viděl, jak znovu vypnula zvuk, rychle odložila šálek s kávou na stolek, který stál vedle ní, a vyskočila z křesla, jako kdyby seděla na jehlách. Tak už je to tu zase, pomyslel si. Bloudila po

místnosti s vytřeštěnýma, vystrašenýma očima. Ivan se znovu připravil a posunul se na kraj pohovky. Denimové džíny mu přitom na koženém čalounění zavrzaly a Elizabeth střelila ke gauči pohledem. Ivan vstal a zaplul do rohu pokoje.

Pro jistotu se ještě schoval za závěs a sledoval, jak Elizabeth zvedá polštáře ze sedačky a mumlá cosi o myši. Po zhruba desetiminutovém důkladném prohledávání pohovky zase vrátila čalouněné polštáře na místo a všechno uvedla do původního dokonalého stavu.

Rozpačitě uchopila šálek kávy a zamířila do kuchyně. Ivan vykročil hned za ní. Ocitl se tak blízko, že cítil kokosovou vůni Elizabetiných vlasů i ovocné aroma její pokožky.

Nešlo mu do hlavy, čím ho tak přitahuje. Pozoroval ji už od pátečního oběda. Luke mu navrhoval stále nové a nové hry, ale Ivan si nepřál nic jiného než pobývat poblíž Elizabeth. Zpočátku jenom proto, aby zjistil, jestli ho zase neuslyší nebo neucítí jeho přítomnost, ale po několika hodinách ho k ní začalo cosi neodolatelně vábit. Byla úzkostlivě pořádkumilovná. Všiml si, že nevyjde z pokoje, třeba k telefonu nebo k hlavním dveřím, aniž by se přesvědčila, že je v místnosti dokonalý pořádek a všechno svítí čistotou. Pila spoustu kávy, zírala do zahrady a podvědomě neustále odněkud sbírala smítka. A přemýšlela. Viděl jí to na obličeji. Soustředěně vraštila obočí a měnila výraz ve tváři, jako kdyby v duchu s někým mluvila. Podle toho, jak krabatila čelo, se ty pomyslné debaty dost protahovaly.

Zjistil, že si potrpí na ticho. Neposlouchala hudbu a neobklopovala se ani žádnými jinými zvuky jako většina ostatních lidí – nepouštěla si rádio a neotevírala okna, aby k ní pronikly zvuky ze zahrady – zpěv ptáků nebo vrčení sekačky. S Lukem se na sebe obraceli jen zřídka, a pokud se tak stalo, tak ona jen proto, aby ho kvůli něčemu napomenula, a on aby si vyžádal její dovolení. Rozhodně spolu nežertovali. Telefon zvonil jen výji-

mečně, nikdo k nim nezašel na návštěvu. Jako kdyby všechny ty rozhovory, které vedla v duchu, zněly tak nahlas, že dokázaly zaplašit ticho, jež ji obklopovalo.

V pátek i sobotu strávil většinu času v její blízkosti – chodil za ní, večer seděl na béžové pohovce a pozoroval ji, jak sleduje zřejmě jediný program, který ji v televizi zajímal. Oba se smáli stejným scénám a vzdychali při stejných příležitostech jako dokonale sehraná dvojice, až na to, že ona o něm nevěděla. Včera v noci ji sledoval. Spala neklidně – pouhé tři hodiny – a většinu času strávila nad knihou, kterou každých pět minut odkládala, potom zírala před sebe a zase se pouštěla do čtení. Přeletěla několik stránek, potom znovu, zase od začátku, opět knížku odložila, zavřela oči, otevřela je, zase rozsvítila lampičku, namalovala pár návrhů na rozmístění nábytku a zařízení místnosti, pohrála si s vzorníky barev a jejich nejrůznějších odstínů a s odstřižky látek a potom zase zhasla.

Ivan si připadal unavený už jen tím, jak ji pozoroval z proutěného křesla v rohu ložnice. Noční výlety do kuchyně pro kávu jí také příliš nepomohly. V sobotu vstala časně ráno a pustila se do uklízení, luxování, leštění a čištění domu, který byl už tak jako tak bez poskvrnky. Neušel mu její rozčilený výraz, když zahlédla Luka, jak běhá po zahradě a přitom se hlasitě směje a vykřikuje. Přisedla si k nim ke kuchyňskému stolu a dívala se, jak si Luke vykládá karty a s pohledem upřeným do vzduchu dopodrobna vysvětluje pravidla pasiánsu.

Když se pak v devět hodin večer Luke uložil k spánku, Ivan mu přečetl pohádku o Palečkovi daleko rychleji, než jak by to udělal za jiných okolností, a hned potom vyběhl pozorovat Elizabeth. Viděl, že je ještě nervóznější než včera.

Opláchla šálek od kávy, a než ho uložila do myčky, přesvědčila se, že je naprosto čistý. Vysušila mokrý dřez utěrkou a uložila ji do koše se špinavým prádlem v komoře. Cestou sebrala z několika kusů zařízení pár neviditelných smítek, zvedla drobeč-

ky z podlahy, zhasla všechna světla a potom totéž zopakovala v obývacím pokoji. To se odehrávalo oba dva večery.

Tentokrát se však před odchodem z obývacího pokoje zcela nečekaně zarazila, takže do ní Ivan zezadu málem narazil. Srdce se mu divoce rozbušilo. Pocítila jeho přítomnost?

Zvolna se otočila.

Upravil si košili, aby na ni udělal dojem.

Když se jí ocitl tváří v tvář, usmál se. „Nazdar," vypravil ze sebe plaše.

Promnula si oči a znovu je otevřela. „Elizabeth, začínáš bláznit," zašeptala. Kousla se do rtu a vykročila k Ivanovi.

PĚT

Elizabeth byla v tu chvíli přesvědčená, že přichází o rozum. Stalo se to její matce i sestře, takže teď je na řadě ona. Poslední dny si už přestala připadat v bezpečí a zdálo se jí, jako kdyby ji někdo pozoroval. Zamkla všechny dveře, zatáhla všechny závěsy, zapnula bezpečnostní zařízení. Zřejmě to mohlo stačit, ale teď se chystala ještě k dalšímu kroku.

Zamířila přes celý obývací pokoj přímo ke krbu, popadla železný pohrabáč, vyšla z místnosti, zamkla dveře a vystoupala po schodech. Zadívala se na pohrabáč položený na nočním stolku, obrátila oči v sloup a zhasla lampičku. Určitě přichází o rozum.

Ivan se vynořil zpoza pohovky a rozhlédl se po místnosti. Když viděl, že Elizabeth míří přímo k němu, skrčil se za gauč. Viděl, jak se vyřítila ven, a slyšel, že za ní zaklapl zámek u dveří.

Zaplavilo ho takové zklamání, jaké ještě nikdy předtím nezažil. Zatím ho neviděla.

* * *

Nejsem totiž žádný kouzelník. Nedokážu zkřížit paže, pokývat hlavou, zamrkat, zmizet a zase se objevit na horní desce knihovny nebo kdekoliv jinde. Nežiju v kouzelné lampě, nemám malá legrační ouška, velké chlupaté nohy ani křídla. Nedávám dětem mince za vypadané mléčné zuby, nenechávám dárky pod stromečkem a neschovávám čokoládová vajíčka. Neumím létat, nešplhám po zdech a nepohybuju se rychlostí světla.

A neumím otevírat dveře.

To musí udělat někdo za mě. Dospělým to připadá strašně směšné, ale zároveň se cítí trapně, když mi jejich děti na veřejnosti takhle pomáhají. Já se dospělým nevysmívám, že neumějí lézt na stromy nebo nedokážou odříkat abecedu pozpátku, protože vím, že na to prostě nejsou stavění. A nepovažuju je kvůli tomu za hříčky přírody.

Takže když Elizabeth večer odcházela do ložnice, vůbec za sebou nemusela zamykat, protože bych beztak nedokázal vzít za kliku. Jak už jsem řekl, nejsem žádný superhrdina. Mojí hlavní zbraní je přátelství. Naslouchám lidem a vnímám, co mi říkají. Slyším tón jejich hlasu, slova, která používají k vyjádření svých pocitů, a – co je nejdůležitější – všímám si i toho, o čem *nemluví*.

Takže mi večer nezbylo nic jiného než přemýšlet o svém novém příteli Lukovi. Občas to musím udělat. Ukládám si všechny poznatky do paměti, abych pak mohl vypracovat zprávu pro naše vedení. Chtějí mít všechno zdokumentováno, pro studijní účely. Pořád k nám přicházejí noví lidé. Pro své přátele pořádám přednášky i já.

Musel jsem si ujasnit, proč jsem se tady vůbec ocitl. Proč po

mně Luke zatoužil? Jak mu moje přátelství může prospět? Naše činnost je striktně profesionální, takže musíme vedení firmy předkládat stručnou charakteristiku svých přátel a spolu s ní i seznam úkolů a cílů, kterých chceme dosáhnout. Vždycky jsem dokázal přesně pojmenovat veškeré problémy, ale tentokrát jsem byl trochu na rozpacích. Ještě nikdy předtím jsem se totiž nepřátelil s dospělým člověkem. Každý, kdo přišel s dospělými lidmi do styku, by to pochopil. Není s nimi totiž žádná legrace. Úzkostlivě dodržují pravidla, nechávají se ovládat časem a soustřeďují se na nejméně důležité věci, jaké si člověk dokáže představit – například na hypotéky nebo výpisy z bankovních účtů – i když každý ví, že úsměv na tváři mu dokáže vykouzlit jen společnost jiných lidí. Pořád jenom pracují a vůbec si nehrají. Já také pracuju s plným nasazením, přísahám, ale ze všeho nejraději si přitom hraju.

Vezměme si například Elizabeth. Leží v posteli a trápí se kvůli silniční dani a účtům za telefon, chůvám a malířským barvám. Pokud nemůžete ozdobit stěnu odstínem magnolie, existuje milion barev, které se dají použít. Pokud nemáte peníze na telefonní účty, sedněte si a pište lidem dopisy. Lidé zapomínají, že mají i jiné možnosti. A zapomínají, že tyhle věci nejsou vůbec důležité. Měli by se soustředit na to, co mají, a ne na to, co jim chybí. Ale už zase odbíhám od toho nejdůležitějšího.

Ten večer, kdy jsem zůstal zamčený v obývacím pokoji, jsem se o svou práci začal trochu bát. Nic podobného se mi ještě nestalo. Měl jsem strach, protože jsem nemohl zjistit, co tam vlastně dělám. Luke měl složité rodinné zázemí, ale na tom nebylo nic neobvyklého. Mohl jsem dokonce s jistotou říct, že nestrádá nedostatkem lásky. Byl šťastný, rád si hrál, v noci spal klidně, dobře jedl, měl blízkého kamaráda Sama. Když se mnou mluvil, pozorně jsem ho poslouchal a snažil se slyšet i to, co mi neříkal, ale nic jsem neobjevil. U své tety bydlel rád, z vlastní matky měl strach a s dědečkem si s oblibou povídal o zelenině.

Ale protože mě chtěl vidět každý den a denně si se mnou chtěl také hrát, znamenalo to, že tu kvůli němu rozhodně musím zůstat.

Jenomže jeho teta nemohla spát, skoro nejedla, obklopovala se tichem tak hlasitým, že to rvalo uši, a pokud jsem viděl, neměla žádnou spřízněnou duši, se kterou by si mohla popovídat. Kromě toho jsem se o ní dozvěděl jenom to, co se dalo vyčíst z jejích skoupých výroků. Jednou mě slyšela, jak jsem jí poděkoval, párkrát zaznamenala můj dech, zbystřila pozornost, když zaskřípala kůže na pohovce, ale zatím mě nespatřila a moje přítomnost v domě v ní vyvolávala úzkost.

Elizabeth si nechtěla hrát.

Kromě toho byla dospělá, působila na mě tak, že se mi svíral žaludek, a nerozesmála by se, ani kdyby se jí nějaká legrace nakrucovala přímo před očima. A věřte mi, že jsem se o to během celého víkendu pokusil bezpočtukrát. Jenomže kvůli tomu, abych pomohl jí, jsem u ní doma zůstat nemohl. Bylo to něco neslýchaného.

Lidé o mně hovoří jako o neviditelném, vyfantazírovaném příteli. Jako kdyby mě obestíralo nějaké obrovské tajemství. Četl jsem knížky, v nichž se dospělí autoři podivují, proč mě děti vidí, proč ve mě tak dlouho věří, a pak se najednou všechno zvrtne a vrátí do původního stavu. Viděl jsem televizní pořady, v nichž se lidé dohadovali, proč si děti vymýšlejí takové postavy, jako jsem já.

Takže aby bylo jasno, říkám vám, lidem, že nejsem ani neviditelný, ani vyfantazírovaný. Jsem tady a pohybuju se mezi vámi stejně jako vy. A není pravda, že mě děti jako Luke *chtějí* vidět. Oni mě prostě vidí. Jenom lidé jako Elizabeth nebo vy mě vidět nechcete.

ŠEST

Elizabeth se probudila v šest hodin a osm minut, když se jí do ložnice skrz okno prodraly sluneční paprsky a dopadly jí na obličej. Odjakživa spala s roztaženými závěsy. Už od dob, kdy vyrůstala na farmě. Z postele se jí tam otevíral výhled na zahradní pěšinku a vrata, k nimž vedla více než kilometr dlouhá cesta. Elizabeth odtud vídala matku, když se vracela ze svých dobrodružných výprav. Sledovala ji celých dvacet minut, než dorazila domů. Už z dálky poznala její typickou chůzi – polovinu cesty hopsala a druhou polovinu se plížila. Těch dvacet minut Elizabeth připadalo jako celá věčnost. Pohled na tuto dlouhou cestu ji naplňoval vzrušením a zároveň jako by ji dráždil. Vždycky když zvenčí zaslechla nějaký zvuk, vrhala se ke dveřím, aby zjistila, kdo přichází. Když pak viděla, že je to třeba jenom listonoš, pokaždé ji píchlo u srdce.

Elizabeth popuzovala všechny svoje spolubydlící i milence, když trvala na tom, že musí spát s roztaženými závěsy. Sama dost dobře nevěděla, proč je tak neoblomná; rozhodně ne kvůli tomu, že by ještě někoho vyhlížela. Teď, v dospělosti, jí nezastíněná okna spolehlivě nahrazovala budíček, protože věděla, že jí ranní slunce nedovolí znovu upadnout do hlubokého spánku. Dokonce i ve spaní se ale udržovala ve střehu – a pod kontrolou. Uléhala do postele, aby si odpočinula, ne aby si nechávala o něčem zdát.

Přivřenýma očima se rozhlížela po sluncem zalité ložnici a hlava jí třeštila. Potřebovala kávu, okamžitě. V tichu, do něhož

se až dosud nořila krajina za oknem, zazněly hlasité ptačí trylky. Kdesi v dáli na ně odpovědělo kravské zabučení. Navzdory tomuto idylickému pondělnímu ránu dnes Elizabeth nečekalo nic, na co by se mohla těšit. Musí se pokusit sjednat novou pracovní schůzku s projektanty místního hotelu, což bude dost těžké, protože po zprávách o stavbě nového hnízdečka lásky na úbočí kopce, které se objevily v místním tisku, sem míří designéři ze všech konců světa, aby tu nabídli své tvůrčí nápady. Elizabeth to popuzovalo, protože tohle území patřilo jí. Nebyl to však jediný problém.

Luke měl strávit celý den u dědy na farmě. Což Elizabeth těšilo. Jenomže dědeček čeká, že s Lukem přijede i nějaký jeho šestiletý kamarád jménem Ivan. Hned teď ráno si o tom musí s Lukem vážně promluvit, protože si ani netroufala pomyslet, co se strhne, až se hoch zmíní o svém neexistujícím příteli před jejím otcem.

Brendan byl robustní, silný, málomluvný pětašedesátník, který v lidech vyvolával skličující pocity. Ani pokročilý věk ho neobrousil, spíše naopak – čišela z něj zatrpklost a nakvašenost a působil ještě zmatenějším dojmem než kdysi. Byl malicherný a nepřístupný a neprojevoval sebemenší ochotu něco na sobě změnit. Elizabeth by ho možná dokázala pochopit, kdyby se díky této povaze cítil šťastnější, jenomže z vlastní zkušenosti věděla, že ho jeho vlastní názory ničily a dělaly mu ze života peklo. Choval se odměřeně, na nikoho – kromě krav a plodin na poli – pořádně nepromluvil, nikdy se nezasmál, a pokud se náhodou rozhodl, že mu někdo stojí za pár slov, zmohl se jenom na mentorování. Člověk mu vůbec nemusel odpovídat. Nevedl debatu, ale činil prohlášení. S Lukem mnoho času netrávil, protože mu na nějaké lelkování s dětmi ani na jejich ztřeštěné hry a jiné nesmysly nezbýval čas. Elizabeth zjistila, že jejímu otci se na Lukovi líbí jediná věc – byl nepopsanou knihou, která dychtila po tom, aby do ní někdo vtělil nové

poznatky a vědomosti, knihou, kterou mohl její otec zpochybňovat a kritizovat. Pohádky a smyšlené příběhy neměly v jeho životě místo. Elizabeth byla přesvědčená, že právě tahle jediná věc ji s otcem spojuje.

Zívla, protáhla se a poslepu zašmátrala na noční stolek pro budík, protože stále ještě nemohla otevřít oči a čelit ostrému slunci. Přestože se každé ráno sama budila ve stejnou dobu, nikdy si večer nezapomněla natáhnout budík. Její ruka se dotkla čehosi chladného a pevného a hned vzápětí se ozvala hlasitá rána, jak nějaký předmět dopadl na podlahu. Ospalé srdce se jí rázem probudilo a strachy poskočilo.

Naklonila hlavu přes postranici postele a na bílém koberci spatřila železný pohrabáč. Pohled na tuto „zbraň" jí připomněl, že musí zavolat deratizační firmu Rentokil, aby v domě zlikvidovala myši, které se jí tu určitě usadily. Celý víkend cítila, že se jí musely uhnízdit i v ložnici, a nemohla kvůli tomu ani pořádně spát. Ačkoli je pravda, že s nespavostí mívala problémy i jindy.

Umyla se, oblékla, vzbudila Luka a sešla po schodech do kuchyně. O chvíli později už se šálkem espresa v ruce vytáčela číslo firmy Rentokil. Luke se ospale přišoural do kuchyně; světlé vlásky měl rozcuchané a na sobě oranžové tričko, ledabyle zastrčené do červených trenýrek. Celý obrázek doplňovaly jakési podivné ponožky a tenisky, které při každém Lukově kroku zasvítily.

„Kde je Ivan?" zeptal se nejistě a rozhlédl se po kuchyni, jako kdyby se tu ocitl poprvé v životě. Takhle vypadal každé ráno a trvalo mu nejméně hodinu, než se úplně probral a oblékl. V zimě, kdy vstával do tmy, se vzpamatovával ještě déle. Elizabeth soudila, že se dokonale probírá k životu teprve během první vyučovací hodiny ve škole.

„Kde je Ivan?" zeptal se znovu.

Elizabeth si přitiskla prst na ústa, aby ho utišila, vrhla na něj výmluvný pohled a mezitím poslouchala, co jí do sluchátka

říká paní z Rentokilu. Luke věděl, že ji při telefonování nesmí vyrušovat. „No, všimla jsem si toho teď o víkendu. Vlastně od pátečního poledne, takže mě napadlo –“

„IVANE?“ vykřikl Luke a podíval se pod kuchyňský stůl, za závěsy, za dveře. Elizabeth zvedla oči v sloup. Takže to pokračuje.

„Ne, vlastně jsem žádnou…“

„IVAAANEEEE?“

„…neviděla, ale vím určitě, že tu jsou,“ prohlásila Elizabeth a hledala pohledem Lukovy oči, aby k němu mohla vyslat další výmluvný signál.

„IVANE, KDEEE JSIII?“ volal Luke.

„Trus? Ne, žádný trus,“ řekla Elizabeth do sluchátka znechuceně.

Luke přestal volat a nastražil uši. „COŽE? ŠPATNĚ TĚ SLYŠÍM.“

„Ne, žádné pastičky na myši nemám. Podívejte, čeká mě spousta práce, nemám čas odpovídat vám na všechny tyhle otázky. Nemůžete sem prostě přijít a zjistit si to sami?“ vybuchla Elizabeth netrpělivě.

Vtom Luke vyběhl z kuchyně do chodby. Slyšela, jak zabouchal na dveře do obývacího pokoje. „CO TADY DĚLÁŠ, IVANE?“ Vzal za kliku.

Elizabeth konečně domluvila a praštila sluchátkem. Luke na celé kolo vykřikoval za dveřmi do pokoje. Krev v ní vzkypěla.

„LUKU! OKAMŽITĚ POJĎ SEM!“

Bouchání na dveře rázem ustalo. Luke se přišoural do kuchyně.

„NEŠOUPEJ TĚMA NOHAMA!“ okřikla ho.

Poslechl ji a při každém kroku mu zasvítilo bezpečnostní světýlko na podrážce. Zastavil se až před ní a ozval se tak tiše a nevinně, jak to při svém vysoko položeném hlásku dokázal. „Proč jsi včera Ivana zamkla v pokoji?“

Ticho.

Musí to zarazit. Využije k tomu právě téhle chvíle. Posadí se s Lukem ke stolu, vážně si s ním o tom promluví, a on se začne chovat podle jejích představ. Pomůže mu přijít k rozumu, takže všechny ty řeči o neviditelných kamarádech přestanou.

„A Ivan chce vědět, proč sis sebou vzala do postele ten pohrabáč," dodal už sebejistěji, protože ho předtím nijak neokřikla.

Elizabeth vybuchla. „O žádném Ivanovi už neuslyším ani slovo, rozumíš?"

Luke zbledl jako stěna.

„ROZUMÍŠ?" vykřikla znovu, aniž mu dala možnost odpovědět. „Víš stejně dobře jako já, že *nic takového* jako Ivan není. *Nehraje si* na honěnou, *nejí* pizzu, *nesedí* v obývacím pokoji a *není* tvůj kamarád, protože *neexistuje*."

Luke nakrabatil tvářičku a vypadal, že se každým okamžikem rozpáče.

„Dnes jdeš k dědečkovi," pokračovala Elizabeth. „A jestli od něj uslyším, že ses třeba jen jedinkrát zmínil o Ivanovi, čekají tě *velké problémy*. Rozumíš?"

Luke se tiše rozplakal.

„Rozumíš?" opakovala.

Pomalu přikývl. Po tvářích se mu koulely slzy.

V Elizabeth zvolna přestala vřít krev, ale začalo jí bolet v krku, jak se na Luka rozkřičela. „Teď si sedni ke stolu, přinesu ti snídani," řekla už klidně a postavila před něj krabici s cereáliemi Coco Pops. Obvykle mu tak sladké snídaně nedávala. A také si s ním o Ivanovi nepromluvila tak věcně, jak si předtím umínila. Uvědomovala si, že se neumí příliš ovládat. Seděla s Lukem u stolu a sledovala, jak si sype čokoládou potažená zrnka do misky a pak malýma ručkama zápolí s těžkou krabicí mléka. Bílá tekutina vystříkla na stůl. Přinutila se ke klidu a neokřikla ho, přestože večer celý stůl vycídila do vysokého lesku. Něco z toho, co Luke řekl, ji znervózňovalo, ale nemohla se upama-

tovat, co ji vlastně zarazilo. Podepřela si bradu hřbetem ruky a pozorovala Luka při jídle.

Pomalu přežvykoval. Smutně. Ve ztichlé místnosti bylo slyšet jenom křupání cereálií. Po chvíli konečně promluvil. „Kde je klíč od obývacího pokoje?“ zeptal se, aniž se na ni podíval.

„Luku, nemluv s plnou pusou,“ napomenula ho klidně. Vytáhla klíč z kapsy, vyšla do chodby, přistoupila ke dveřím do pokoje a otočila klíčem. „Teď tedy Ivan může klidně *odejít* z domu,“ zavtipkovala, ale hned vzápětí svých slov zalitovala.

„Ne,“ ozval se Luke smutně od kuchyňského stolu. „Sám dveře otevřít neumí.“

Ticho.

„Neumí?“ opakovala Elizabeth.

Luke zavrtěl hlavou, jako kdyby jí právě sdělil tu nejsamozřejmější věc na světě. Byl to největší nesmysl, jaký kdy Elizabeth slyšela. Co je to za fiktivního přítele, když neumí procházet skrz stěny a zavřené dveře? Ty dveře neotevře. Stačí, že je odemkla. Už se beztak zachovala naprosto nesmyslně. Vrátila se do kuchyně a začala se chystat do práce. Luke dojedl cereálie, uložil misku do myčky, umyl a osušil si ruce a vykročil k obývacímu pokoji. Vzal za kliku, strčil do dveří, otevřel je, ukročil stranou, široce se usmál, přiložil si prst na ústa, druhou rukou ukázal na Elizabeth a tiše se zachichotal. Elizabeth z něj nespouštěla vyděšené oči. Vyšla do chodby a postavila se vedle Luka. Podívala se do obývacího pokoje.

Byl prázdný.

To děvče z firmy Rentokil tvrdilo, že je nepravděpodobné, aby se myši dostaly do domu v červnu, říkala si v duchu Elizabeth, když bloudila podezíravým pohledem po pokoji a přitom horečně uvažovala, co tedy proboha může vydávat všechny ty podivné zvuky.

Z transu ji vyvedlo až Lukovo chichotání. Podívala se přes chodbu a spatřila synovce u kuchyňského stolu, jak šťastně

pohupuje nohama a s pohledem upřeným do vzduchu dělá všelijaké grimasy. Na stole naproti němu stála miska s čerstvě nasypanými cereáliemi Coco Pops.

* * *

„Ta je ale přísná, hochu," zašeptal jsem Lukovi u stolu a snažil se nenápadně nabral lžíci cereálií, aby si toho Elizabeth nevšimla. Obvykle před rodiči nešeptám, ale protože mě během uplynulých dní už několikrát zaslechla, nechtěl jsem nic riskovat.

Luke se zakřenil a přikývl.

„Takhle se chová pořád?"

Znovu přikývl.

„Hraje si s tebou někdy a mazlí se s tebou?" zeptal jsem se a zároveň sledoval Elizabeth, jak leští kousek po kousku už beztak nablýskanou pracovní desku kuchyňské linky a posouvá všechny předměty, které na ní měla uložené, o centimetr doprava nebo doleva.

Luke se na okamžik zamyslel a potom pokrčil rameny. „Moc ne."

„Ale to je hrůza! Tobě to nevadí?"

„Edith říká, že někteří lidé si s tebou moc nehrajou ani se s tebou nemazlí, ale přesto tě mají rádi," odpověděl šeptem.

Elizabeth k němu vrhala nervózní pohledy.

„Kdo je Edith?"

„Moje chůva."

„Kde je teď?"

„Na dovolené."

„Kdo tě tedy opatruje, když je na dovolené?"

„Ty," usmál se Luke.

„Tak si na to plácneme," prohlásil jsem a napřáhl k němu ruku. Luke ji popadl. „Děláme to takhle," vysvětlil jsem mu

a zatřásl se od hlavy k patě, jako by mi celým tělem projel elektrický proud. Luke se rozesmál a do puntíku mě napodobil. Rozchechtali jsme se na celé kolo a Elizabeth přestala cídit a zírala na nás vytřeštěnýma očima.

„Pořád se mě na něco ptáš," zašeptal Luke.

„A ty mi zase pořád odpovídáš," opáčil jsem a oba jsme se znovu rozřehtali.

* * *

Nablýskané BMW drkotalo po hrbolaté cestě vedoucí k otcově farmě. Elizabeth podrážděně sevřela volant, když viděla, jak zvířený prach usedá na boční strany čerstvě umytého vozu. Vůbec jí nešlo do hlavy, jak mohla na téhle farmě prožít celých osmnáct let. Nic se tady nedalo udržet v čistotě. Divoké fuchsie po stranách cesty se vlnily ve vánku, jako by jim mávaly na uvítanou. Lemovaly celou více než kilometr dlouhou cestu jako přistávací světla, třely se o postranní okénka a zdálo se, že nahlížejí do vozu, aby zjistily, kdo sedí uvnitř. Luke stáhl okénko a nastavil ručku jejich polibkům.

Elizabeth se v duchu modlila, aby nepotkala žádný vůz, protože cesta byla tak úzká, že nedovolovala provoz v obou směrech a mohlo po ní projet jen jediné auto. Kdyby teď měla uvolnit cestu protijedoucímu vozidlu, musela by zařadit zpátečku, vrátit se nejméně šest set metrů nazpátek a čekat, než auto jedoucí proti ní projede. Občas ji přepadal pocit, že je to nejdelší cesta na světě. Věděla, kam se snaží dojet, a přitom jí neustále hrozilo, že se možná bude muset i několikrát vrátit nazpátek. Dva kroky dopředu a jeden dozadu.

Jako když v dětství viděla už z dálky přicházet matku a přitom musela čekat celých dvacet minut, než k ní po cestě doskotačí a ozve se známé zavrzání otevírající se branky.

Na žádné protijedoucí vozidlo však dnes nenarazili, což bylo

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.